

ISSN 1849-4331

BESIDE U JATU

10. SUSRET BARBANSKIH PJESNIKA

BESIDE U JATU

10. susret barbanskih pjesnika

Nakladnik:
Kulturno umjetničko društvo BARBAN

Za nakladnika:
David Broskvar, predsjednik KUD-a Barban

Urednik:
Denis Kontošić, mag. educ.

Koordinatorica:
Nives Trošt

Naslovnica:
Zvonik crkve Sv. Nikole u Barbanu, **Denis Kontošić**

Grafička priprema:
GRAFIKA Režanci

Tisak:
GRAFIKA Režanci

Naklada:
400 primjeraka

Organizatori i domaćini susreta:
Kulturno umjetničko društvo Barban
Općina Barban
Turistička zajednica Općine Barban

BESIDE U JATU

10. susret barbanskih pjesnika

Barban, rujan 2020.

VESELJE U HUDO VRIEME

Deseta obljetnica *Besida u jatu* i pandemijsko kontinentalno zlo naziva COVID-19. Grozna kombinacija! U susret proljeću 2020. i očekivanju uobičajenog živahnog pjeva ptica, u čarobnoj sintezi sa opojnim mirisima buđenja prirode, zaskočila nas je svjetska grozomora, pandemija boleštine koronavirusa. Umjesto slavljeničkoga veselja, u očekivanju jubilarnog barbanskog susreta pjesnika, koji se trebao održati početkom lipnja u Barbanu, desetu godinu za redom, uletjeli smo nenadano u kućnu karantenu. Umjesto raznježenih, toplih treptaja srca u propupaloj prirodi, u susret Uskrsu i novom proljeću, život je odjednom zastao, zatvorio ljude u njihove domove, zatvorio vrata i prozore te poručio da nema više zagrljaja ni dodira, nema rukovanja ni druženja. Sve baš suprotno od onoga kako bi naš normalan ljudski život trebao izgledati. Mene je podsjetio na moje učešće u Domovinskom ratu 1994., kada sam se iz stolice *Uljanikovog* menadžera odjednom našao u rovu ličkoga ratišta, na prvoj crti bojišnice. Umjesto da se brinem o obitelji i malodobnoj djeci, tada sam nenormalno odjednom trebao čuvati samo samoga sebe, a o obitelji nisam stigao niti mogao više razmišljati. To su životni obrati kakvi normalno pretvaraju u nenormalno, uobičajeno u neuobičajeno, ljudsko u neljudsko. A život unatoč svemu ne smije stati, jer nije ovo niti prva niti, na žalost, zadnja velika ljudska nevolja. Puno je već ratova, kuga i kojekakvih groznica i boleština prohujalo zemaljskim kontinentima, kosilo naraštaje, ugrožavalo egzistencije, uništavalo obiteljske i društvene planove, zapisivalo se u povijesne pisanije i ljudski genetski kod. A još smo tu, ponosni na svoj opstanak, imuni na puno toga, ponekad slabi i bezvoljni, onemoćali, ali nakon svega još jači, nesrećama ojačani, i ne mogu nas maknut sve bure i oluje. *Besida u jatu* slave ove godine tek svoj prvi okrugli jubilej, deseti, a proslavit će one jednoga dana, u inat svim preprekama, zamkama, barikadama, karantenama, olujama i viorima, i svoj zlatni, 50. jubilej... A mi, maleni i ponositi, kada se već ovako uznemireni i plahi više ne možemo, ili se

naprosto ustručavamo, rukovati ili slučajno dodirnuti, odlučili smo makar stihom dodirnuti, lagano taknuti i povezati naše tanane duše.

„...*Neko hudo vrijeme je prišlo/i moj lapeš je zusta cito/i moja glava ne dela...*“ napisala je žminjska pjesnikinja Nada Galant (1961.) u pjesmi *Posuojena pjesma*, za našu ovogodišnju zajedničku zbirku pjesama. Bila nam je gošća lanjske godine, a eto nje opet sa nama, jer smo odlučili uz okrugli jubilej ponovo ugostiti sve naše goste prvoga nam desetljeća, njih devet. I nije utihnula Nada, makar pjesmu nazvala posuđenom. I nisu utihnuli niti naši ostali gosti. A nisu utihnuli niti domaći, barbanski pjesnici. Utihnuti, značilo bi predati se, kapitulirati, a podizanje bijele zastave ne treba koristiti tek tako, olako. „...*Sto po sto son sigura/da će se na Uzom,/vo Leto Gospodnje 2020./Srce moje zasprovega upret...*“ kaže druga naša gošća, Labinka, Zdenka Višković Vukić (1949.), jer ona zna da „...*Stroh je trdo dobro zaspā./Dobrota me na lahko budi./Glova mi je cista./Voci so mi bistre./Smeh nan kućo puni./Bokon pinci na stole./Duša kako crešnja cvate...*“. Dakle, ako je na trenutak sve i stalo, život nije stao. Naprosto, idemo dalje zlom okrznuti, ali sa novim spoznajama, čisti i bistri kao suza, okrenuti još više obitelji, prijateljima, prirodnom okruženju, poštujući svoj i tuđi život, posao, dostojanstvo i postojanje.

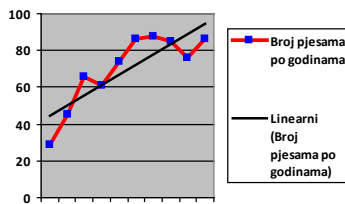
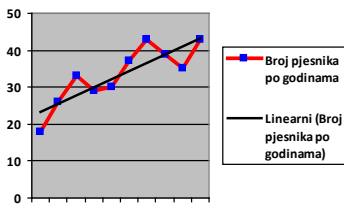
Imamo tako svi skupa još jedno dragocjeno iskustvo, kada u velikoj nevolji i velika i moćna EU relativno brzo posustane i odustane od inicijative, kada se svi odjednom opet zatvaraju granicama u vlastite nacionalne interese i okvire, kada regionalno i lokalno iznenada opet dobiva na većem značaju. To nam odjednom otvori još više oči, zavolimo nanovo i mi svo to naše blago još više, preispitamo ponašanje i odnos prema okruženju. Odjednom zavolimo „*ab ovo*“, opet od početka, još više naše rodno selo ili seoce i svoj rodni kraj, njihovu toplinu, boju i miris, zavolimo opet naš materinji govor, našu milu čakavštinu. Prijateljstvo, ljubav, poštivanje i mir među svima, od davne davnine se tražilo i željelo, makar se ponekad i to znalo zaboraviti. „...*Verno, pravo šasto, po zapovedi pisah/Očito, jazikom hrvackim, v njem sebe dah:/dobro susedstvo med sobu vsi obrediše.*“ kaže naš gost, poznati istarski pjesnik Rudolf Ujčić (1937.), u pjesmi *Mikula Gologorički*, napisanoj čakavskim književnim jezikom, opisujući uređivanje granica poznatim *Istarskim razvodom* iz 1325. godine. Moramo svakako znati živjeti na velikom

prostranstvu i vjetrometinama bez granica, ne gubeći niti tada svoje temelje, sidra i korijene, svoje specifičnosti i kolorite, kada društvena zbilja to zatraži. Ali moramo znati i biti uvijek pripravnici živjeti nanovo zgusnuto, ograničenog kretanja u svom dvorištu ili domu, znati prebaciti se u vrlo praktičan i intiman model „*stay home*“, u svojem zavičaju, regiji ili državi. Davne je tako 1626. godine u svom povijesno-romantičnom epu *Osman* zapisao Ivan Gundulić (1589.-1638.), ono što znamo ponekad malo zaboraviti: “*Kolo od sreće uokoli/vrteći se ne pristaje:/tko bi gori, eto je doli,/a tko doli gori ustaje.*”

I neka je nama baš zato naših lokalnih *Besida u jatu*. Jato je to za mnoge nedaće i nevolje, zaklon i zaštita od mnogočega, pa i od raznoraznih korona, kao i često spominjanih globalizacijskih ugroza. *Znamo ki smo, ča smo i kamo gremo i u po noći ko nas ki zbudi. Nismo vitrenjak. Kako krpeja se držimo za to svoje. Znamo to naše čuvat i štimat, po svoju kušeljat i pisat.* Stoga nas raduje i ovogodišnji odaziv barbanskih pjesnika na 10. jubilarne *Beside u jatu*. Ima nas opet više od 40, više od *kvarnara* (stara mjera za stado veličine 40 ovaca), a to je lipi ćap, i nismo *zgubljene* ovce. Naprotiv „*Pjesnici su ćudenje u svijetu.../... Naslonivši uho/na ćutanje što ih okružuje i muči/pjesnici su vječno treptanje u svijetu.*“ kazao je početkom 20. stoljeća poznati hrvatski pjesnik Antun Branko Šimić (1898.-1925.), a UNESCO je 1999. godine proglasio 21. ožujka *Svjetskim danom poezije* (engl. *World Poetry Day*) sa željom promicanja čitanja, pisanja i objavljivanja poezije u svijetu, sa naglaskom da treba dati priznanje i poticaj nacionalnim, regionalnim i internacionalnim pjesničkim nastojanjima.

Već duži niz godina *Beside u jatu* imaju prijavljeno svake godine više od 30 pjesnika, a ove godine smo se vratili na rekordnu 2017. godine sa 43 prijavljena učesnika. Po godinama to izgleda ovako:

Beside u jatu	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.
Godina	2011.	2012.	2013.	2014.	2015.	2016.	2017.	2018.	2019.	2020.
Broj pjesnika	18	26	33	29	30	37	43	39	35	43
Žene	16	19	20	20	22	26	31	27	27	32
Muškarci	2	7	13	9	8	11	12	12	8	11
Broj pjesama	29	45	66	61	74	86	88	85	76	86

10. BESIDE U JATU 2020.									
Dobna skupina (godine)	10-15	16-20	21-30	31-40	41-50	51-60	61-70	71-80	80+
Broj pjesnika	12	2	2	1	3	7	10	5	1

Primjećujemo u grafikonima da je linija trenda, odnosno stremjenja, za broj pjesnika i za broj pjesama, čitavo vrijeme uzlazna. Ne bi bilo nimalo poticajno za sve nas, kada bi ta linija bila silazna, a ovako znamo da činimo dobro djelo i okupljamo dobro društvo, pravu *kumpaniju*. Prijavljenih 43 pjesnika je značajno više od godišnjeg prosjeka u zadnjih 10 godina, koji iznosi 33. Pjesnikinje prednjače i ove godine, ima ih ukupno 32, odnosno uobičajeno trostruko više nego pjesnika, kojih ima 11, a što ide u prilog tvrdnjama da su žene ipak senzibilnije, nježnije i tankoćutnije duše, za pjesništvo više raspoložene. Izabrano je 86 pjesama, ili prosječno 2 pjesme po pjesniku, od pristiglih stotinjak pjesama. Tiskanjem ovogodišnje pjesničke zbirke, imamo objelodanje do sada, u 10 dosadašnjih zbirki, ukupno 696 pjesama, ili prosječno godišnje oko 70 pjesama, što nije mali broj i predstavlja lijepi doprinos pisanoj barbanskoj, čakavskoj baštini i očuvanju domaće, barbanske *beside*.

Što nam to donosi 10. pjesnička zbirka *Beside u jatu*, 2020. godine, uz svoj jubilej? Na početku predstavljamo gosta zbirke i susreta, mladog labinskog književnika i profesora, ili „*kroničnog Labinjona*“, kako voli sam sebe opisati, Daniela Mohorovića, koji piše na rodnoj, za mnoge izuzetno egzotičnoj, labinskoj čakavici. Potom slijedi poglavlje sa svim našim gostima, istarskim pjesnicima, iz prethodnih 9 godina, prvoga desetljeća pjesničkog susreta *Beside u jatu*, njih devet, svakoga sa po jednom pjesmom. Oni se predstavljaju dijalektalnim izričajem svoga kraja, na čakavštini i čakavici, po labinski, bezački, roverski..., *unako*

kako su nas ud stare starine vadili naši stariji. Slijede potom glavne zvijezde, barbanski pjesnici, njih 43, među kojima smo mlade pjesnike, učenike Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban, njih 12 malih apostola, stavili u posebno poglavlje. U najvećem poglavlju zbirke, društvu odraslih učesnika, imamo tako 31 pjesničku dušu.

O čemu se to piše ove godine? Rekli bi uobičajeno o svemu, jer to tako i treba biti kada se u zajedničkoj zbirci pjesama nađe ovoliko različito tananih i senzibilnih pjesničkih duša na okupu. Svaka je duša posebno individualno vrelo emocija, koje svatko na svoj način prenosi na papir, nastojeći to učiniti svakako što prikladnije i bolje. Baš tako dolazimo do ljepote različitosti, a to upravo i jeste najvažnija odlika takvih izdanja. Dob pjesnika je i ove godine vrlo široka, ima mladih od 10 i starijih od 80 godina, odnosno više od 70 godina razlike između najmlađeg i najstarijeg, pa je i to doprinos ljepoti stvaralaštva u svim dobnim skupinama. Na istome mjestu pišu unuci, roditelji, bake i djedovi. Na istome su zadatku, u želji uobličavanja i pretakanja osjećaja na papir, nježno, estetizirano, moralno, pravično i sa puno ljubavi i razumijevanja. Teme pjesama su i ove godine širokoga raspona: od različitih bljeskova i iskrice seoskog življenja, preko neizbježnih različitih modaliteta ljubavi – sretne, nesretne, roditeljske, prema rodnome kraju, selu i prirodi, moru, tradiciji, pa do životom potaknutih različitih razmišljanja, maštanja i zaključivanja.

I neka, sve je to u redu, na ispravnom je putu takvo kretanje. Činimo sigurno pravu stvar i daleko smo od onoga vremena kada se počesto i uobičajeno stidjelo domaće beside i čakavštine, kada se moralo boriti i izboriti za domaću besidu. Sjetio sam se tako i poznate pulske profesorice Ljubice Filipić Ivezić (1915. – 1995.), istaknute hrvatske intelektualke, gimnazijske i sveučilišne profesorice, kulturne djelatnice i znanstvenice, aktivne u ljevičarskim krugovima, mentorice brojnih naraštaja u Puli, koju sam i osobno poznao, a koja je, iako rođena u Sisku, dala svoj nemjerljivi doprinos u Puli i Istri, za spas čakavštine. Sa suprugom Stjepanom Ivezićem pokrenula je u Puli poznati omladinski list *Istarski borac*, koji se u svojih gotovo 30 godina objavljivanja borio strastveno, revolucionarno, od utemeljenja 1953., pa do zabrane izlaženja 1980. godine, za domaću, čakavsku besidu. Profesorica Ivezić je neumorno vodila književnu sekciju pulskih gimnazijalaca *Istarski borac*, te

tako postala zaslužna za razvoj i afirmaciju mnogih vodećih istarskih pisaca i intelektualaca (*Miroslav Sinčić, Ratko Crnobori, Boško Obradović, Daniel Načinović, Slavko Kalčić, Miroslav Kalčić, Boris Biletić, Marina Batričević, Zdenka Višković Vukić, Dinko Š. Kalac* i dr.), a čitavo vrijeme je posebice poticala pjesnike čakavskog izraza. Devedesetih godina je svesrdno pomagala i rad *Literarnog kluba Uljanik*, kada je predsjednik bio, čakavski istarski pjesnik, Rakljanac, Đino Valić (1940.-1994.), a koji se također srčano borio za čakavštinu. Klub je objavio 6 zajednički pjesničkih zbirki i imao pedesetak članova, među kojima su prevladavali čakavci. Nakon Đinova prerana odlaska, vodio sam Klub punih 10 godina, kada su objavljene 2 zajedničke zbirke pjesama u kojima je više od 80% sadržaja bilo na čakavštini. I sve to, konačno, moramo znati razumjeti, da su to bila vremena nakon drugoga svjetskog rata, pa uoči, tijekom i nakon Domovinskog rata, u kojima se na razne načine nastojalo očuvati naše blago, bogato kulturno nasljeđe, sačuvati za buduća pokoljenja naš istarski, čakavski dijalekt. Danas nam više takvih gotovo revolucionarnih djelovanja ne treba, ali stati ne smijemo. Zahvalni trebamo svakako biti svima koji su neumorno izgarali tada, u često *hudo vrijeme*, kako bi danas nama bilo lakše i kako se čakavsko stvaralaštvo nikada ne bi ugasilo. I neka je nama, baš stoga i unatoč svemu, naših dragih *Besida u jatu*, i neka u inat traju i dočekaju jednoga dana i svoj jubilej u zlatu!

U Orihi, par dan prije Svetega Antuna Padovanskega, 13.6.2020. lita

DANIEL MOHORVIĆ

gost susreta i zbirke

Rođen je 23.11.1978. na Vinežu (Labin). Bavi se pedagoškim i političkim radom. Književnik, ekonomista, profesor labinske srednje škole, kulturnjak i političar. Piše poeziju, prozne minijature, eseje i stručne tekstove, aktivan je bloger i kolumnist portala Labinska komuna. Godine 2011. osvojio je prvu nagradu na literarnom natječaju Ca je ča. Priče su mu objavljivane u književnim priložima Večernjeg lista, Glasa Istre, Glasa koncila. Do sada je objavio sljedeće knjige: *Hajka* (2011.), *Terra fameja* (koautor Božo Glavičić, 2016.) i *Ona i on* (2019.). Autor je projekta "*Vrajže Istrijanke*". Živi u Labinu.

ŠINJORA RAŠA

(reportaža)

Na cetiri martinščaka
poznata šinjora Raša
frajala je osamdeseti rojendan.

Celi don bila je nervoža;
kada se je stala okole sedan,
kada je jala kruh i kafe,
bila je nervoža dok je štela foji,
ma anke dok je duro ubed.

Celi don je đornalisti cekala;
nervoža spracun stroha:
ca čo je onako kurjoži pitat?

Ma kad so đornalisti pasali prah kući
nošli so šinjoro ko ni trebalo tentat.
Se slabeje cuje i vidi, ma pameti,
a i zajik braštulo kako mažinin.

Kako da je samo đornalisti cekala
da se ca ima zbraštulo:
547 don mat jo je va trbuhe nosila.
Da ni bilo kovi ne bi bilo šinjori Raši.
Mat ni se Zemlja zove,
oca so zvoli Finali.
Ne spameti ga se.
Z matero još vajka spi.

Svetica je nešto stareja i braveja:
ona je ušla od porednega oca
skrila va steno od kamika.
I njo je škulja škapulala i storila.

Kad je kumpanija prišla
šinjora Raša je i zakantala.
Triba vajka kuntenat bit, nicega željan,
nikad lamentat i njurgat.
Ako se na takovega nadvertiš,
pusti ga, na drugo bondo hoj.
Na mire s drugen,
na mire sobun,
pravi šinjora Raša.

Prvo nego so đornalisti portili
šinjora Raša je nopet rekla
da je storena od karbona.
(Štoti ljudi prave da je šlovek storen od zemlji:
Onda son ja storena od karbona.)

Karbon je Raša!
Raša je karbon!
(*Karbon kega više ni,
napiso je đornalis.*)

VAJKOST

Gljedajuć more
smrtnik bi
moga pomislit
da je vajkast
ko more.

(Pomislit.
Pensat
ne znači
grešit.

Vajka.)

GOSTI SUSRETA 2011. – 2019.

- 2011. – Rudolf Ujčić (Pula)**
- 2012. – Neda Milenkovski (Labin)**
- 2013. – Petar Škuflić (Pula), Valter Milovan (Pula)**
- 2014. – Zdenka Višković – Vukić (Pula)**
- 2015. – Avelina Damijanjević Draguzet (Pula)**
- 2016. – Tatjana Pokrajac Papucci (Rovinjsko selo)**
- 2017. – Suzana Mušković (Labin)**
- 2018. – Vladimiro Gagliardi (Pula)**
- 2019. – Nada Galant (Žminj – Vidulini)**

2011.

RUDOLF UJČIĆ

Rođen u 04.06.1937. godine u Pazinu (Fakini). Završio Filozofski fakultet u Zagrebu i kraće vrijeme radio u pazinskoj gimnaziji te Narodnom sveučilištu, a cijeli radni vijek na HRT-u Radio postaji Pula kao lektor – redaktor i povremeno urednik. *Književnik, filolog i novinar*. Živi u Puli. Uredio je dvanaestak početničkih zbirki pjesnika čakavskoga izričaja. Svojem je pjesništvu dopustio disati tek kao zreo čovjek, jer uvijek ponavlja da se boji umjetnika u sebi. Objavljeno mu je pet pjesničkih zbirki: *Staropazinski viersi* (Pula, 1983.), *Dūšâ mažurana* (Pula, 1986.), *Pridi, šlovek muoj* (Pula, 1991.), *Skrita bogatija – Tesoro nascosto* (Pula – Trst 1997.) te *Arka bjelokosna* (Pula, 1999.). Zastupljen je stihovima u više antologija, preveden na nekoliko jezika, a neke su mu pjesme uglazbljene. Rudolf Ujčić pjesnik je korijena. Najčešće u slobodnom stihu progovara o pretcima, koji su tvrdoglavo i nepotkupljivo vezani za čakavsku hrvatsku riječ i vjeru u Boga. Uzori su mu, u žbuku crkvenih zidova urezane poruke hrvatskih glagoljaša, koje i danas ponegdje proviruju i pokazuju što znači dosljednost Bogu i Narodu. U kratkim stihovima isklesana hrvatskoga čakavskoga izričaja pratimo život od nekad, koji nas poučava kako se suprotstaviti globalizaciji današnjice kroz „*bespuća povijesne zbiljnosti*“. Moderni se čovjek ne može usporediti s pretcima koji su ipak i kugu znali preživjeti. Stoga je poezija Rudolfa Ujčića, tobože rubna - ali jaka i trajna. (S.U.)

MIKULA GOLOGORIČKI

pisar Razvoda istarskoga*

I ja pre - Mikula plovana Gologorički,
 Svete rimske Cerkve oblašću očit nodar,
 Termene od vseh komuni keh gospodar
 Albreht knez pazinski - tudi metlički,

Rajmund podreka z Ogleja š njim tolikoje,
 Susedi Benečani jošće, v list ov shranih:
 Kažuč kako gospoda ta i deželani
 I župani, kemu ke kuntradi pristojje,

Razumne slišec starce Razvod oznaniše.
 Az pop Mikula pisar, na vseh teh ophodeh,
 Zmutnjami i zmirenju njih, povsuda nazoči bjeh.

Verno, pravo šasto, po zapovedi pisah
 Očito, jazikom hrvackim, v njem sebe dah:
 Dobro susedstvo med sobu vsi obrediše.

tolikoje – također; očit, *očito* – javan, javno; *joščće* – također;
termeni – međe;

podreka – patrijarha; *pravo šasto* – pravo, kako spada;
nazoči – na oči, osobno;

deželani – stanovnici (nekog kraja); *kuntradi* – posjedi;
obrediše – utvrdiše

* *Istarski razvod* – hrvatskoglagoljski spomenik, opsežan spis kojim se uređuju granice „termeni i kunfni“ među pojedinim seoskim općinama u Istri (datacija 1325. g.)

2012.

NEDA MILENKOVSKI

Rođena je u Puli. Živi u Labinu. Osnovnu školu i gimnaziju završila je u Labinu, a Pedagošku akademiju u Puli. Članica je Hrvatskog sabora kulture iz Zagreba i udruge Kulture snova iz Zagreba. Umirovljena je prosvjetna radnica. Piše na standardnom hrvatskom jeziku, na labinskoj cakavici i makedonskom jeziku. Često piše pod pseudonimom Alba Istriana. Objavila je 4 samostalne zbirke, zastupljena je u mnogobrojnim zajedničkim zbirkama. Pjesme su joj objavljene i na pjesničkim portalima, društvenim mrežama, u TV emisijama, a čest je gost i u radio emisijama. Dobitnica je više diploma, zahvalnica, priznanja, nagrada, povelja i pohvalnica za njezino stvaralaštvo. Učesnica je na međunarodnim festivalima književnosti u Rijeci, Trogiru, Biogradu na moru i u Istri. Uredila je i napisala preko 50 recenzija za zbirke pjesama drugih autora. Uredila je slikovnicu-rječnik *Naše besedice*, dvije zajedničke zbirke labinskih autora: *Merlići od CA* i *Čakuloda na Turjone*, u izdanju grada Labina. Angažirana je kao vanjska suradnica u projektu brendiranja labinjonske cakavice. Pjesme su joj prevedene na slovenski, makedonski i talijanski jezik. Suraduje sa dječjim vrtićima i OŠ na realizaciji projekata iz zavičajne kulture.

2013.

PETAR ŠKUFLIĆ

Rođen 28.06.1938. u Muntiću. Živi u Puli, umirovljenik, oženjen, dvoje djece i troje unučadi. U Puli završio osmogodišnju Brodograđevnu industrijsku školu. Piše na čakavštini od 1978. Rado pjeva naše istarske kante (u Americi pjevao dvaput), bio u folklornom društvu Mate Balota u Puli. Piše pjesme o svom kraju i ljudima.

2013.

VALTER MILOVAN Maer

Rođen je 17.01.1975. u Puli. Kantautor, sveučilišni docent na Filozofskom fakultetu u Puli. Diplomirao je talijanski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Puli s temom o govoru mjesta Golaš, a 2009. doktorirao s temom Život i smrt (u) Piera Paola Pasolinija. Objavio je tri glazbena albuma: *Neradni dan* (2012.), *Hereza* (s Liviom Morosinom, 2018.), *Žuti bog* (2020.). Knjige: *Bilješke o Pasoliniju* (2012.), *Rječnik roverskih i okolnih govora* (Kalčić-Filipi-Milovan, 2014.), *Jedan od mnogih epiloga* (izabrane pjesme P. P. Pasolinija, prijevod, 2018.) i dr.

niki šporki topli daž je pada

niki šporki topli daž je pada
oblak se je razdrisa zgor sela i zgor grada
kad je u hižu doša pošter

da je donija penšjon za dida
ma sve u markah i u starih dinari
i još se je smija unako moka

(kaj da su mu se molale vide,
eli njemu eli nan)

mi smo rekli barba ča su van to
za niki šoldi, to van je staro i ne valja više
otkud van to u borši sada

von je reka mučite dica
ča ne znate forši
za depešu z grada:

sve koji plaču za staren
u staren triba plaćati
i staren mušken još stariju ženu dati

bonove punte bonamente
stare buletine
za nikamor ne rivati...

- a lipo, ča to ćeš nan dati?
- a to da, kad to drugo nikad
nismo ni znali imati.

2014.

ZDENKA VIŠKOVIĆ – VUKIĆ

Rođena je u Labinu vrućeg srpnja 1949. godine. Iako je već u djetinjstvu doselila u Pulu, ostala je emotivno i misaono čvrsto vezana za rodnu Labinštinu.

Poeziju smišlja (živi) oduvijek i već je prije dvadesete godine nazivaju prvom (i hrabrom) pjesnikinjom lirske dijalektalne poezije u Istri.

Pjesme iskazane izuzetno sonornom labinskom čakavicom objavljuje u *Istarskom borcu*, riječkim *Dometima*, časopisu *Istra* i *Nova Istra* u Puli te mnogim drugim novinama i časopisima. Uvrštene su i u nekoliko antologija čakavskog stvaralaštva te prevedene na talijanski, slovenski, engleski, makedonski i esperanto.

Tiskane knjige: *Tanac jončići po kršine* (1984. godine, oslikao akademski slikar Josip Diminić), *Molitva* (1999. godine, oslikala akademska slikarica Mirta Diminić) i *Sanji ot farfali* (2003. godine, oslikali akademski slikari Josip Diminić, Mirta Diminić i Predrag Spasojević).

Na pol sanjan,
na pol cujen
slavić kako munjen kanto.

Na pol sanjan
na pol vidin
sunce se smeji.
Stroh je trdo dobro zaspā.
Dobrota me na lahko budi.
Glova mi je cista.
Voce so mi bistre.
Smeh nan kućo puni.
Bokon pinci na stole.
Duša kako crešnja cvate.

Sto po sto son sigura
da će se na Uzom,
vo Leto Gospodnje 2020.,
Srce moje zasprovega upret.

2015.

AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET

Rođena je 13.03.1966. godine u Cresu, u obitelji Damijanjević, čiji se korijeni protežu u malo selo na Creskomu Gerbinu, u Podol. Podolska cekavica bio je njezin prvi jezik koji je naučila i na kojem piše. U prilog očuvanja stare, domaće riječi, ima objavljene 4 samostalne zbirke pjesama: *Podolska luna marcena* (1998.), *Zlato va kamiku* (2004.), *Do jubavi friži* (2007.) i *Del do mene* (2017.). Njezine su pjesme našle svoje mjesto i u više zajedničkih zbirki. Dobitnica je više nagrade i priznanja za pjesme, od kojih je petnaestak uglazbljeno. U zadnje vrijeme pjeva, pleše, nastupa i govori svoje i zajedničke stihove sa suprugom Dragom Draguzetom, poznatim istarskim etno umjetnikom. Živi u Puli.

LEPI MOJ ŠLOVEK

Vežgi lampadinu
škuro je va kuće
domaća beseda
negdre se zgubila

na laštre je zavavek
zusunula koltrina
brižna je duša
starinu pozabila

Nanjeti ogenj
zidi su jacani
zelene mladice
stelkla je beršina

ne zapiri škuru
da sence pozlati
bukunić mladosti
va škafetu je ima

Spod popela još je
ugnjeva zustalo
na starih komoštrah
palentu zakuhaj

TATJANA POKRAJAC - PAPUCCI

Rođena je 14.07.1957. godine u Puli. Živi u Rovinjskom Selu. Članica je *Hrvatskog društva književnika za djecu i mlade*. Njezin prvi-jenac *Stonoga bosonoga* (Ljubljana, 1994.) pobjednik je međunarodnog književnog natječaja u Trstu. Drugoobjavljena ilustrirana zbirka poezije za djecu *Mašta čini svašta* (2005.) pisana je književnim jezikom, čakavskim narječjem i s prijevodom na talijanski jezik. U *Biblioteci Mala, Hrvatskog društva književnika za djecu i mlade*, objavljena je zbirka pjesama za djecu *Zašto baš to?* (2014.) i *Iščen bičve*, pisana na čakavštini. Dvojezičnoj slikovnici *Mala slikarica ~ La piccola pittrice* (2014.) te priči *Kako je tuga postala radost*, na Međunarodnom književnom natječaju u Austriji, dodijeljena su posebna priznanja i nagrada. U nakladi Grada Rovinja objavljena je dvojezična priča *Anadana i bijeli Jure – mala priča o Rovinju / Andana e Giorgio bianco – piccola storia di Rovigno* (2017.). Najnovija slikovnica *Karakol je gol* objavljena joj je 2020. godine Njezini su radovi uvršteni u čitanke i radne bilježnice za sve niže razrede osnovne škole. Dugogodišnji je suradnik dječjih časopisa *SMIB*, *Radost*, *ZVRK*, *Tintilinić*. Neke su joj pjesme uglazbljene. Osim za djecu, piše poeziju i kratku prozu za odrasle, na književnom jeziku i na čakavštini svog kraja.

2017.

SUZANA MUŠKOVIĆ

Rođena je 1962. godine u Labinu (Vinež). Liječnica, zaposlena kao spec. epidemiolog u Zavodu za javno zdravstvo Istarske županije. Članica *Literarne sekcije Hrvatske liječničke komore*, 2008. uvrštena u časopis HAZU *Liječnici pisci u hrvatskoj književnosti od Dimitrije Demetra do danas*. Višegodišnja sudionica i dobitnica nagrada na natječaju *Ca je ča* Gradske knjižnice Labin. 2006. godine dobitnica je druge, a 2007. godine treće nagrade stručnog žirija na *Susretu riječi - Bedekovčina*. Pjesme su joj višekratno uvrštene u zajedničke zbornike *Susret riječi - Bedekovčina* i *Verši na šterni*, te u zbornike *Seljanski susreti*, *Marijada*, *Reci mi ca* i *Merlići od ca*.

ZAD MANON HODIŠ

Zad manon hodiš
ja cujen samo tvoj dih...

zad manon hodiš
ne cujen drugo nic:
ni roženice,
ni dragi nan mih.

po strone
zad manon hodiš,
a bura
(ili je to jugo?)
vajka vajer puše.

I vajka,
mućeć,
zad manon si ti.

duša ti je moja
i va moje je duše.

od srca moj si kanat
i moj od srca smih.
po strone i zad manon

dolac i breh...
breh i dolac...

zad manon i spored
samo si ti:

moj šlovek,
moj kantador,
moj balerin
i moj sopac

2017.

VLADIMIRO GAGLIARDI

Rođen je u Puli 1947. godine, gdje živi i danas. Završio je srednju Tehničku školu u Puli, a studirao je u Sarajevu i diplomirao na Višoj Tehničkoj Školi u Mariboru (Slovenija). Piše pripovijetke i poeziju na istrovenetskom i čakavskom narječju, te na talijanskom i hrvatskom jeziku. Prvi radovi objavljeni su mu u dnevnicima *La voce del popolo*, *Glas Istre*, *Istranova*, u reviji *La Batana*. Sudjelovao je u zajedničkim zbirkama poezije *Via crucis Croatiae - Istarska molitva za Lipu našu*, *Svile su he vile*, *Verši na šterni*, *Susret riječi - Bedekovčina*, *Histria 2 i Lipa nan je Istra*, te u antologijama *Per molti versi*, *Priče iz Istre* i *Errato*. Nagrađen je na književnim natjecajima *Istria Nobilissima*, prva nagrada 1998., nominiran je na međunarodnom natjecanju *Trieste-Scritura di frontiera-Etniepoesie*, 2000., Međunarodni institut za književnost *Errato*, priznanje 2003., na natjecanju *Drago Gervais - Rijeka*, 2003., *Susret riječi - Bedekovčina*, treća nagrada 2008., te na *Verši na šterni* GK Poreč, Počasna pohvala – *Istria Nobilissima* 2019. Sudionik je na mnogim drugim književnim susretima.

KINEZI

Bog daj, fijoco!
Na vike, šantuja!
Nisan te dugo vidija,
si bija bolan ča?
Ne ko će Bog!
Poša san z feràton
priko Slovenije
i četiri kunfina pasà,
da bin na kraju u Zagreb rivà.
I ča si tamo kombinà?

Vraga san poiija,
i rabijàn doma tornà!
Samo ča nisan pomunjèsa,
aš pokle toliko kunfini
kai da san rivà u Kini.
U Kini? Ha..ha...

Da pak, vero za plakat,
a ne za smijàt!
U prvi ufičo u ken san uša
interprete mi je ràbija,
aš te kinèze
nisan vraglik razumija.

*"Dober dan gospon,
trebate nekaj?"*
Dobar dan,
škužàjte šjora,
harte za legalizaciju hiže
bin kunšenjà
kad bin zna kadi,

aš na nijenen ufičo
ne piše niš na porti.

*"Nemrem vas razmeti
kak vi to šprehate?"
Vero po domàcu,
nego po čigòvu!
"Bute se seli u ganjak,
zemite si malkec cajta,
gdaj se z gableca vrnu beameteri
morti buju vas oni razmeli."*

Da čovika udre kolpo!
Pensàjući da san pokle
četiri kunfina
valje valje novi pašaporat
s timbrima zapeštà,
da na kraju
ne bin s Kinezima niš kombinà.

A vi, šantuja pitate,
ko san ča?
an ča san
ko nisan ću!

2019.

NADA GALANT

Rođena je u Puli 1961. godine. Završila je Pedagoški fakultet u Rijeci i bibliotekarstvo na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Udana je i majka dviju kćeri, živi u Vidulinima kraj Žminja, a radi u žminjskoj knjižnici. Članica je DHK-a.

Zastupljena je u antologijama: *Istarska pjesmarica* (1989.) M. Strčić, *I ča i što i kaj* (1997.) B. Biletića, *Čakavsko pjesništvo XX. stoljeća* (2007.) M. Stojevića, u grafičko-poetskoj mapi *Istarski rukopisi-Caligrafie istriane* (1998.) s Karlom Paliskom; zbornicima *Verši na šterni, Histria, Ča vrh Arbe* (2013.), *Seljanski susreti 1992.-2012.* (2013.); u časopisima *Istra, Nova Istra, Kaj, Kolo* i *Quorum*.

Objavila je zbirke pjesama *Uroki ruok* (1988.), *Hćeri Evine* (2003.), *Ulaz u večernju svjetlost* (2004. u koautorstvu), *Neka buo* (2007.), *Uozlji d.o.o.* (2011.) i *Koluori, žuhko* (2014.), *Prva sreda na mesecu* (2018. u koautorstvu).

Dobitnica je dviju nagrada na međunarodnom natječaju "*Histria*" za dijalektalnu poeziju (2000. i 2004.); 2007. nagrade Općine Žminj; a 2009. nagrade *Drago Gervais* u kategoriji najboljeg objavljenog književnog djela na nekom od idioma čakavskog narječja hrvatskog jezika za zbirku pjesama *Neka buo*, te 2010. godine nagrade *Mate Balota* za rukopis pjesničke zbirke *Uozlji d.o.o.*

POSUOJENA PJESMA

Buohdaj suseda, forši imate
kakovo liepo pjesmo
za mi posuodit?
Neko hudo vrieme je prišlo
i moj lapeš je zusta cito
i moja glava ne dela.
Ne van ubećievan
da ću van tornat
mero za mero
ni viers za viers,
ma, ubećala san zdavni jeno pjesmo...
jako bin rada storila liepo figuro,
niman ni posudi va ča da mi jo stavite
samo jo zamotajte va kus harti...
nikat vas ne zabin, ću molit za vas.
A sat niman nič i prazna je moja glava
pa ku van ne buden imela za tornat,
bi li uperala vreća kunpiri, starić šenici
ali ča drugo...
...kat pasa to hudo vrieme?

**RIJEČ PJESNIKA
2020.**

MIRJANA BERNES GLAVINIĆ

Rođena je 16.10.1968. godine. Svoju ljubav prema recitiranju iskazala je u recitatorskoj grupi OŠ Jože Šuran u Višnjanu, a nakon toga počela je i sama pisati pjesme. Njezini su radovi objavljeni u tadašnjim zbornicima pjesama i u časopisu "Porečki glasnik". Sudjelovala je na mnogobrojnim predstavama i večerima poezije. Godine 1989. udala se u Frkeče i postala Barbanka, a životni put je njezinu obitelji 1994. godine odnio u Italiju. Nakon poduže stanke, opet je počela pisati poeziju na čakavštini i na talijanskom jeziku. Danas živi između Jesola u Italiji i Barbana.

SNAGA VIRE

Oprla san okna i rašpalankala brkune
Jutarnji se burin zapleja mrež kultrine
Zora je naprfumala u hiži sve kantune
A sunce se špekjalo na laštrami od vetrine
Obgrlila me je njegova svitlost u toplini moje kužine.

Ja te poznan...aš ti si činija moju dušu
U tebi je početak i kraj svih vitri ča pušu
Ti si čista JUBAV ka nič ne pita
Ka ni zblidila kroz lita
Razdiljena pošteno na svakega čovika.

“Stila bin zajti iz hiže u Tvoj svit ma me je strah
Aš tamo laž zdrobi istinu u prah
Anke tvoja plava mora pomalon se mute
Graža je zaresla kroz boške sve tvoje rajске pute
A u kašetini od Biblije stranice žute...”

Bogu san stila na samo špjegat koliko je veliki naš jad
A on me je kaj otac uzeja u krilo
Mu me je bilo ža ...mu me je bilo milo
Ča gubin vrime tužeći mu se koliko su velike moje
muke
Namisto da se puštin da me vode njegove ruke.

Namisto da kantan kaj petehi divoti sih zor ča se bude
Namisto da zajden u selo mrež moje jude
I popnen se na najvišlji stog
Pak neka zajde svaka mižerija ča je u čoviku
Kad joj zavičen koliko je veliki BOG.

JASNA BULIĆ

Rođena je 30.08.1958. godine. Po ocu iz Sutivanca, djevojačkog prezimena Medančić, a po suprugu iz Glavani. Živi i radi u Vodnjanu, gdje je završila osnovnu školu. Srednju turističko-ugostiteljsku školu završila je u Puli. Poeziju piše od osnovne škole. Radovi su joj objavljeni u *Čakavčičima* (1972., 1973.), u školskom glasilu *Vodnjansko jutro* (2009.), te potom u više zajedničkih zbirki i zbornika. Pjesme su joj više puta objavljene u u zajedničkoj zbirci *Beside u jatu* (2014. – 2019.). Prvu samostalnu zbirku pjesama *Zajedno u ljubavi* objavila je 2018. godine.

SUTIVANAC MOJ

Sutivanac moj,
ognjišće moje mladosti
i sićanje moje starosti.
Tvoje gorice i dolice
u srcu su mi želja pusta,
ime tvoje, Sutivanac,
spominjem vajka na sva usta.
Tvoji sopci i organići,
na ke su svirili naši stari,
u duši su mi zavajka zostali.
Zavičaju moga oca
i moj istrijanski dome
za tebe me vežu pensiri lipi
na ditinjstvo moje.
Svaka boška, svaka grota,
svi kunfini po kampanji,
svaka hiža svoju štoriju kaživa,
a mene pensir na te
u moju lipu mladost torniva.
Lipo je u duši znati
s kud si i kadi je tvoj zavičaj,
lipo je domisliti se naših starih
ki su za nas puštili ti raj.

ISTRIJANSKI ČOVIK

Ko triba
zemlju istrijansku voliti,
za nju goriti, ljubav njoj svu dati;
ko rabi orati, kopati,
ulike tenditi i grojze brati;
ko triba za svoju fameju
čuda tega prikurati;
tu je istrijanski čovik.
On z delon neće tako lako fermati,
aš je vridan, pravi težački kmet,
u njemu se niki Veli Jože skriva
pak njin on niku forcu daje.
Istrijanski čovik,
na ognjišću svojen, pun kuraja,
zavajka bi stija ostati
i ninemu nikad ni stija
svoju zemlju darovati.
Istrijanski čovik
vajka zgoru stoji,
kako stari cer, istrijanski dub,
kemu nidan niš ne more,
tako i naš čovik živi
da mu bude vajka bolje.
Istrijanski čovik i
i njegova zemlja crlena, siva i bila
ostati će tu kakova je,
aš bi to i njihova dica stila.

AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET

Rođena je 13.03.1966. godine u Cresu, u obitelji Damijanjević, čiji se korijeni protežu u malo selo na Creskomu Gerbinu, u Podol. Podolska cekavica bio je njezin prvi jezik koji je naučila i na kojem piše. U prilog očuvanja stare, domaće riječi, ima objavljene 4 samostalne zbirke pjesama. Njezine su pjesme našle svoje mjesto i u više zajedničkih zbirki. Dobitnica je više nagrade i priznanja za pjesme, od kojih je petnaestak uglazbljeno. U zadnje vrijeme pjeva, pleše, nastupa i govori svoje i zajedničke stihove sa suprugom Dragom Draguzetom, poznatim istarskim etno umjetnikom. Živi u Puli.

DUŠA OD KAMIKA

Na toj zemlji od kuša i drače
naši su stari frmali vrime
na tin kamiku uni su zgojeni
tu je zreslo od ljubljenja sime

Z buron zibana od mora slana
zemlja je cvitala u potu težaka
na tin otoku uni su nas zgojili
nonići dragi neka njen je laka

Imali su moći ti naši stari
zazvat daž da prekine sušu
još se domišljan svetih besid
i najtrdlji kamik da ima dušu

PRED TVOJIMA VRATI

Ritko dojde ki hip
da niman beside za zreć
ma ti si me svu smuti
i od tebe ne moren odteć

puštit ću srcu na volju
poslušat ča mi povida
uno mi se prez besid
do tvoga ljubljenja spovida

dat ću ti svo ljubljenje
i sve ča u srcu nosin
pred tvojima vrati siromah
kušćić ljubljenja prosin

DIJANA DOBRAN

Rođena je 11.02.1965. godine u Puli, gdje je završila srednju školu za primalje. Radi u Općoj bolnici Pula. Suprug joj je porijeklom iz Dobrani. Objavljivala je radove u zajedničkim zbirkaama Literarnog kluba Uljanik iz Pule, u književnoj reviji Marulić u Zagrebu i zbirkaama barbanskih pjesnika Beside u jatu. Objavila je samostalnu zbirku čakavskih pjesama *v* (2018.).

VAZAN

Danaska smo se rano ustali
Aš triba čuda načiniti
I mirakole zafaliti.

Po kužini mater se vrti
Spravlja poveticu
I dicu tira vanka.

Ča mi zadivate, dico moja
Jutri je Vazan
Čuda moran
Tega prontati, regulati,
A mira mi ne date.

Po hiži su svi kuntenti
Teču,
Nimaju mira
Za Vazan se protiviva.

Srića, smih i lipi odori
To je spomen u srcu,
Na ono ča se zabiti
Ne more!

Nedilja je...
Doša nan je Vazan!

DRAGO DRAGUZET

Barbanac, rođen u Puli 1951. godine, gdje se nakon školovanja zaposlio u Uljaniku. Godine 1978. počinje se baviti folklorom kao svirač miha i ostalih istarskih instrumenata, a izradom 6 vrsti izvornih instrumenata od 1980. godine. Glagoljicu počinje pisati 1993. godine. Poeziju piše i govori od 1985. godine. Objavio je samostalnu zbirku pjesama *Fina preja* (1994.). Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama susreta *Verši na šterni* (Vižinada), u zajedničkim zbirkama pjesama KUD-a Uljanik, kao i u nekoliko antologija čakavštine. Osim poezije, piše i kratke priče iz života istarskog čovjeka. U zadnje vrime piše, kanta, pleše i nastupa sa suprugom Avelinom Damijanjević Draguzet, koja je napisala pjesmu “*Istrijanska*”, koju su zajedno pjevali na festivalu *Grobnička skala* u Čavlima, krajem 2018. godine. Živi u Puli.

„KORUNA“

Čo moj
su stavljali unu
bodljivu žicu
da učine razvode
na svoju miru
kako da su
od Boga učinjeni
u miru priko mire
mire mirili,
uni „veliki“
preveliki su bili
sad svi kako i mali
od zraka imamo strah,
ma ča nismo svi sveni?
aaa mooj reči ti niku
ma da je na mistu!

NEVIA GLAVINIĆ

Rođena je 1959. godine u Puli, u kojoj je provela djetinjstvo i mladost, gdje je završila osnovnu, srednju ekonomsku i Višu ekonomsku školu. Po ocu je iz Prhati, a po mužu Barbanka već 38 godina. Majka je dvoje odrasle djece. Pisanjem stihova počela se baviti u nižim razredima osnovne škole, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u školskim, katoličkim i priručnim časopisima i knjigama. Godine 2017. objavila je samostalnu zbirku pjesama *Ča topli dušu*, a 2018. pobijedila je na Međunarodnom natječaju poezije *Trojica iz Gradišta*.

KADI ŽITO ZORI

Segutra kad je zora još spala
i nanke nona se ni bila stala,
partija je prije nego se razdanilo
da kontrola ko je žito uzorilo.
Nogu pred nogu, već je trudan bija,
miljar put je tu stazu prehodija,
sad mu se para da je svaki put sve duža
ne, to ne smi reć, to bi bila škuža...

I tako ga kunu i mu brontulaju
neka fini klatit, aš ko ga frmaju
da će mu skrit palicu i šiljar nažgat
pak će z nonon doma morat stat.

Doša je na Polje, sija se u hlad
ni z mesta ni moga, ćapa ga je jad:
komoć je riva, sad nazad ne more,
poć ili ne poć...ne zna ča je gore.

Doma je kaštig...svi su se već stali
po selu ga išću veliki i mali.

Da su mu bar dali onu škatulicu
da zazove sina, eli unučicu,
ma su rekli „star je, puštimo to stat“...

Sad je poša svragun! Ki će ga iskat?
Sunce se je diglo, na srid neba stalo,
a z drugega briga je podne kampanalo.

Kada su ga našli vero hi je čuja
od srama je glavu na prsa pognuja.
Ni beside od njega kad su ga pobrali
i kako malo dite doma pobrenali.
Zna je ča ga čeka kada na prag kroči
kada nona otpre usta i razrogači oči...

Zato se je lega u hlad pod orih
da malo predahne, valja to ni grih!

KURAJ

Kad me deštin porene u kraj
i črne pensire za uho zadene,
noge su slabe i glava puca,
postelja mi protivna kadene

da veže me, da zavajk me frma,
da moje jutri u prah samelje,
da ovo tilo postane stvar
bez kaplje krvi, bez puste želje.

„Kuraja, kuraja!“ - kroz žile mi štrče,
"levaj se, ti moreš i ti to znaš,
već si pasala takov konfužijon
i sada ćeš da se rikuperaš.“

Neka je bol od moći jača,
ja trpin ašto znan da moran,
na kraju tunela čeka me svitlo:
jeno bolje jutro i novi dan.

Ne, ja se nisan prepuštila,
šperanca me nosi i moj kuraj,
aš pokle dažlja sunce zasviti
i tilo bez griha poje u raj.

Zato je trpljenje i strpljenje
ono ča me još drži na nogah,
a ko me zruše, ja opet se stanen
i novega jutra ni me strah!

NADIA GRIPARIĆ

Rođena je 21.05.1959. u Puli, kao drugo dijete Eugena i Ide Licul. Živjela je u Želiskima do 1979., a nakon udaje živi u Labinu. Majka dvoje djece. Završila je srednju školu za hotelijerskog tehničara. Cijeli svoj radni vijek provela je u FINA Labin. Stihove piše još od djetinjstva, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u nekoliko zajedničkih zbirki *Beside u jatu*.

PIN

Stari je to pin...
ma namuran, visok - lip,
ka' i niki luši gospodin.
Zusta je sam onako visok,
od vitra i liti nakrivljen na bok.
Čuda je ljudi spod njega pasalo,
mladih se za ruku držalo, dice igralo.

A kad ja i moja mala poli njega pasamo,
vajka se frmamo.
Aj' vero ćemo te taknut,
forcu i lipotu malo potegnut...
Srce zazebe od straha da mu se ča ne trefi,
da ga niki ne posiče, da ne uboli.
Aš još čuda let neka se tu drži i oholi.

Da bi ga moja dica mogla taknut
i na lipe se dane spomenut.

ŽIVKA KANCIJANIĆ

Rođena je 1950. godine u Hreljići. Ekonomistica u mirovini. Udana je i majka troje odrasle djece. Živi u Vodnjanu. Piše još iz školskih dana. Pjesme je počela objavljivati nakon umirovljenja. Suosnivačica je Literarne udruge *Cvitak* iz Vodnjana. Pjesme su joj objavljene u samostalnim zbirkama *Komo moje duše* (2009.), *Zrhi ud udori* (2017.) i *Između Njega i mene* (2019.), te u više zajedničkih zbirki LU *Cvitak*. Zastupljena je i u nizu zbornika: *Verši na šterni - Vižinada*, *Beside u jatu* – Barban (od 1. susreta), *Susret riječi* – Bedekovčina, *Recital Josip Ozimec* – Marija Bistrica, *Stjepan Kranjčić* – Križevci, *Lipin cviet* – Gornja Stubica; u izdanjima *Kulture snova* i *Spark*, te pjesničkim panoramama *Seljanski susreti* i *Verši na šterni*. Dobitnica je više nagrada i priznanja za poeziju i prozu. Piše na čakavštini i hrvatskom književnom jeziku.

NIKA DICA

nika dica narestu
prije nego pasa
ditinjstvo
nika se dica prirestu
kako da ki
sprid njih
melje štruke života
i prijija hi

prije vrimena
priskaču škeline
a kad dojdu
na nike kunfine
išću ladre
ki su hi
ni manje ni više
pokreli za
normalni život

išću ma ne žele naj
da ne zgube
i uno malo
ča njen je ud ljubavi
ustalo

MA PAK SAN...

uzimlju mi
moje vrime
i podmeću tuje
peljaju na krivi put
a vidin priz očali

iz kantuna u kantun
speljivaju
Bože, ča mi sve
paričivaju

ilo mi je zagorilo
mliko skipilo
dica lačna pošla spati
muža san zabila zvati

za niš se rabijivan
budna sanjan
kad god će
suzu puštan
za sve to još i plaćan
- televiziju
ma pak san...

SVE SE MODERNALO

danas gledan svit
z drugima oči
z viruson
navistija je rat
priz kaluni i karamati
gađa priz hitati
ljudi su pokošeni
najviše tamo di hi najviše i je
bore se z golima rukami
z rukavicami, maškarani
zamotani
još jedan protivnik
vrime
se naprid da
na bojnen polju hi sve više pada
svit se trenuja
jeni biže drugi stoje

u ratu vajk svi gube

danas gledan svit
z drugima oči
na djelu je bitka
za ku se na vojnu ne gre
soldati moraju znati
z mikroskopon i drugima aparati
pobijediti tajne sile
ča su virus iz boce puštile
svitu tribaju novi bombarderi
ki se ne čuju ni vide
sve se modernalo
i smrt

ELIS KONOVIĆ

Rođena je 03.10.1975. godine u Puli. Osnovnu školu pohađala je u Malim Vareškima i Krnici. Tamo počinje pisati prozu i poeziju na standardu i čakavici, inspirirana recitatorskom grupom i pričama baka i djedova. Nakon završene srednje tehničke škole, zapošljava se u geodetskom uredu, gdje radi i danas. Sudski je procjenitelj za nekretnine. Živi u Jurićev Kalu sa suprugom i ima dvije odrasle kćeri. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirka *Beside u jatu* (2011.-2019.) i zajedničkim zbornicima *More na dlanu*, *Slavonija na dlanu*, *Biseri na dlanu*, *Najljepše ljubavne pjesme*, *Valentinovo*, *Otisci naših stopa*, *Jesenja sonata* i dr.

KO NE'Š TI, ČU JA

Da san lipa,
da san mila,
duši tvojoj jako draga.
Da san škrbna
i poštena,
jušto za te
rojena.
Sve si lipo reka.
Sad ne znan, ča se čeka?!
I ja tebe vajka gledan,
kako si štabe' i vridan,
kako okolo ne klatiš
i praznu slamu mlatiš.
U srcu, niko vrime već te nosin,
pak mi dojde, ...ni pet, ni šest,
da ja tebe lipo zaprosin.

MOJE SVE

Lipo oko moje,
ča još lipše mene gleda,
počini tilo svoje,
kraj mojega.
Samo srca naša dva,
neka se čuju,
jedan poli drugoga.
Rame tvoje, kušin neka mi bude,
škapular za pensire i trude.
Dih tvoj, uspavanka mila,
dok u sanj buden hodila.
A, kad noć spati pojde
i jutro na barkun dojde,
teplo sunce će zajti,
zagrljene nas će najti.

MOJEN BARBI U SPOMEN

Domišljan se...
Bila san mala.
Svaku nedilju, komoć san dočkala.
U nedilju bi doša moj barba
iz velikega grada.
Uni put nis znala, ma san čula,
da ti grad zovu Pula.
Rade se on zva.
Bikar je bija.
U toj Puli je dela i živija...
Zajno zjutra, kad bin se zbudila,
iz konobe san škornje zvadila
i na trnji san ga čekala.
San znala da ćemo poj do boške
iskati gnjizda i baraboške.
Anke lovčar je moj barba bija.
Ima je i pušku, ku ja nis vidila.
San bila mala, pak nisan ni smila.
Ma, ni me jako ni interešala,
aš san znala
da ću jako kuntenta biti,
da će mi barba švikalin učiniti.
Švikalin samo za me
ud najlipše jasenove grane...
Kad bi zvadi nožić z žepa,
bi mi bija reka:
„Gledaj! Sada ću ti pokazati,
kada uresteš i ti 'š znati.“
I san gledala.
I san se navadila.
I više puti san ga sama učinila...

Danas..., kada pojden u tu istu bošku,
najden i gnjizda i barabošku.
I švikalin šviće.
Ma, nikad više unako,
lipo, čisto, jako.
Aš barbe već zdavni više ni.
Na cimitru spoda pini spi.
Nemojte biti žalosni!
Neću ni ja.
Moj barba to ne bi volija.
I kada je najteže bilo,
on je škerca i se smija.
A, to je i mene navadija.

DENIS KONTOŠIĆ

urednik zbirke

Rođen je 13.06.1959. godine u Puli. Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u Istarskoj županiji kao viši savjetnik (2004. do danas). U poduzeću Uljanik, Pula, radio 23 godine (1981.-2004.) kao projektant, menadžer za kvalitetu i rukovoditelj odjela održavanja. Predavač strojarske grupe predmeta, u više škola i učilišta, preko 30 godina (1985.-do danas). Načelnik Općine Barban u 4 mandata (2001.-2017.). Pjesme su mu objavljene: u 3 samostalne zbirke pjesama (*Suncu se ubrnut*, 1993.; *Dih*, 2007.; *Vorihi dih*, 2012.) i u više od 40 zajedničkih zbirki: u 6 zbirki *Literarnog kluba Uljanik*, u zbirci anti-ratne poezije *Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu* (1992.), u 26 zbirki *Verši na šterni* (1994.-2019.), u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj* (1997.), pjesničkim panoramama *Seljanski susreti: 1992.-2012.* i *Verši na šterni: 1994.-2013.*, u zbirkama pjesama na labinskoj cakavici: *Merličići od ca* (2015.) i *Čakuloda na Turjone* (2016.), te raznim časopisima. U razdoblju 1988.-1998. pisac i govornik humorističko-satiričkog čakavskog lika *barba Mate* (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Urednik je 10-tak zbirki čakavskih pjesama istarskih pjesnika, te urednik zbirki susreta barbanskih čakavskih pjesnika *Beside u jatu* 2011.-2020.godine. Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi*, sv.1.-7., znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića, te autor desetak stručnih članaka (tehničkih, povijesnih). Član je Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika. Ima status hrvatskog branitelja (ličko ratište, prva crta bojišnice – 1994.). Živi sa obitelji u Orihi.

MÕJE SI MÕRE

U vöku ti blávo môre spî,
kåleb bêli letî,
lëljaju se
bårke i brödi...
Mîr i pîr.
Cîli svît vëli.

Utöpljen sån zdávna u te.
Dîh mi ni çüt,
kåd blîzu si.
Mît sån ud tēbe.
Umâmljen letîn
na tvojjîh krëli.

Tîlo ti glätko vâli milÿju.
Võni su mõji.
Sõ ti darÿju.
Vragäju i rÿju.
Jedån za drÿgin
tëbi letê.

Tvôj sån vîtar,
vâl razdibljâni
i blávo nëbo.
Ti mõje si môre,
mîsec i zvîzde. Sûnce.
Ârija mõja. Mõje si svë.

DŎJDI MI

Ârija mëka tëbe mi nŏsi.
Krvâvi sunčezâhŏd,
i voblačĭć perjâsti,
i dĭh pramalĭća,
svĕ si to ti.

Bŏška je mŏre. Sŭnce namigĭva.
Potĭho kantâ kosĭć.
Dân cĭli je u zĭkvi.
I nĕbo te čekâ.
Zgŏr sĕla tamnĭ.

U štâli vŏvce mirŭju.
Mĭr i dĭh sĕla. Ljŭdi vâni nĭ.
Slavŭj pŏje drâgoj si.
Baladŭr je voltâr mi,
na kĕn si ti.

Sprĭd tĭhu nŏć,
bašĕlak je gospodâr.
Mĭsec nâs vŏli,
nâš je čuvâr.
Nŏć mi te nŏsi cĭlu na dâr.

Spĕ ti utâc i mât.
Nemŏj strâha imât!
Dŏjdi mi, dŏjdi!
Jâto ću ti dât.
Bĭt ću tvŏj čuvâr i gospodâr.

GNJÎZDO

Mojoj fameji

Mäljahno gnjîzdo.
Jätno, tëplo, mïlo.
Sřca tïla teplë.
Uvôde dûše
lïpo spë.

Käda büdeš ča,
päk se tornâš,
u hïp svë znâš.
Döma si jöped!
To tvöje je.

Udôri poznäti.
Glâsi mïlih ti.
Svë je kâko râbi.
Slïke najlïplje
u glävi se vrtë.

Täko mälo trïba
za sričän bït.
Za godït.
Sämo râbi znät
puštït se letït.

Gnjîzdo je mälo,
a mëko i tëplo.
To naše je svë.
Jäto za se skrït.
Vëliki náš svït.

DIVNA KONTOŠIĆ

Rođena je 06.04.1950. godine u Puli (rođ. Čabrunić), gdje i danas živi. Osnovnu školu završila je u Vodnjanu, a gimnaziju pedagoškog smjera i školu za administrativnog radnika u Puli. Bila je zaposlena u Okružnom sudu i na Pedagoškom fakultetu u Puli, a 1989. godine otvara samostalni ugostiteljski obrt, gdje radi do umirovljenja 2001. godine. Druženje sa bojama, crtežima i pisanje pjesama, započela je u ranim školskim danima. Tijekom školovanja bila je član literarne, likovne i dramske sekcije. Vrlo rado piše, slika i bavi se keramikom. Pjesme su joj objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na brišku* (1999.), te u zajedničkim zbirkama *Radost postojanja* i *Beside u jatu* (2013.-2019.).

MAŽURANA

U staren rakljansken loncu,
črnen ud dima,
na malen brkuniću,
mažurana zelena
već puno lit živi,
kako da maše svima.
Vitar je tuče, daž poliva,
a sunce u liti
samo ča je ne zgori.
To je mažurana,
ud starega vika,
ka svakoj hiži služi
umisto lika.
Divojka bi je u njidra
stavila umisto profuma
da najde mladića
ili lipega kuma.
A matere i babe
armeron i komo
bi profumale,
dok bi pasala zima.
Ma najveć draga je bila
mažurana u kotlu
di se šugo s kobasicon paričiva,
a hiža je sva lipo zadavala
ud une male grane
ča mi je mažurana darovala.

MORE RABIJANO

More se segutra
za spravlje rabijalo,
dizalo vale visoko,
kamenje na kraj
pohitalo.
Vrtilo je i vrtilo,
velike vrutke učinilo,
mamilo, ko bi te zgrabilo
i u svoje njidro
utopilo.
Kolor mu je drugačiji,
črn i na zeleno hita,
travu ud zdola
na vrh rashita.
Tutnji i grdo ga je čuti,
čeka ko će barku
z valon rastući.
Rabijano i dalje
sve rashita i huče,
a stine svako toliko
u dno povuče.

MARIO KONTOŠIĆ

Rođen je 3.02.1949. godine u Puli, gdje je završio osnovnu školu. Oba roditelja su mu bila iz Orihi. Srednju školu završio je u Puli, 1966. godine, za zvanje automehaničara, a 1972. godine školu za vozača motornih vozila. U razdoblju od 1971. do 1992. godine radio je u veletrgovačkom poduzeću Istra. Do odlaska u mirovinu 2003., radi u vlastitoj automehaničarskoj radioni, a nakon toga mogao se posvetiti svijetu umjetnosti, sviranju harmonike i slikanju. Član je *Medulin-Arta*. Sudjelovao je na više skupnih izložbi. Aktivan je i u *Čitaonici umirovljenika Pula*. Pjesme su mu objavljene u zajedničkoj zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.) i zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2015.-2019.).

KORONA

Da se svit kambija,
to i rebac na grani zna.
Virus je ud nikuda doša,
cija svit napa.
Svaki je sebi medig,
a do kad, to se ne zna.
Hiža nan je karantena,
a u školu se ne gre.
Didi i babe z svojima unuki
igrati se ne sme,
ruku ni ljubac ne moru dati,
jer he moru infetati.
Nima više kumpanije,
radosti ni fešteđije.
Samo strah i dišperije.
Svragon će pojti sve.

SVITE MOJ KAMO SI POŠA

Nikad, kad bin u oštariju doša,
san zasvirija i zakanta
i u hipu oko mene
kumpanija se našla sva.
Jeni su kantali,
drugi bukaletu držali,
a niki bi muča i sluša,
da kanat ne ruvina.
Voštar bi bukaletu donesa
punu črnega vina
i nazdravlja svima.
Na banak bi zajno doša
pijat s fetami kobasic i sira,
s teplin kruhon kumpanjan,
ča bi za nas naručila kumpanija,
ča je s nas kantala i se veselila.
Voštar kuntenat
i on bi tega još bija da,
aš mu je kumpanija tote bila sva.
Danas tega više ni, sve je drugačije.
Ko u oštariju dojdeš i zakantaš,
ljudi se ubrnu,
a gospodar bi te najraje zamolija
da se ne sviri ni kanta,
aš se tako današnje goste rabija.
Danas za bankon ljudi side,
u ruki mobitel drže.
Nidan ne sviri, čakula ni kanta,
a na banku kus pice,
kakov mižo i broka vode.
Svite moj, kamo si pošal!?
Oštar danas teško živi,
meni se para.

ANITA KOROMAN

Rođena je u Kavranu 1949. godine, udata u Prhate, majka dva odrasla sina. Osnovnu školu završila je u Puli. Kao djevojka, radila je u Italiji, a potom je duži niz godina bila sezonski radnik. Domaćica je i jako voli domaću besidu. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirka-
ma *Beside u jatu* (2018.-2019.).

KUMA ZVANA

Kada san je upoznala,
zajno san je kuma zvala.
Prva je bila
ka je došla u moju hižu
i sve mi najbolje zaželila.

Vajka smo si dobre bile,
maši u nedilju hodile,
u banku skupa sidile
i Boga molile.

Kada je povidala
ča je slabega u životu provala
sve bi nas kuntentala i ki put nasmijala.
Čuda puti je rekla:
„Kada dojdu po me,
ti me ne daj, dobro zapoštaj!“.

Za doživiti stotu, malo njoj je falilo.
Molili smo Boga,
ma ni on nan više ni pomoga.
Došlo je vrime, nismo je mogli fermati,
nego samo na Prnjane kumpanjati.

Naputiti me vajka lipo znala.
Za to njoj sad od srca moren reći,
kuma Zvana, veliko Van fala!

NEVIA KOŽLJAN

Rođena 18.03.1961. godine u Puli, gdje je završila srednju školu i Pedagoški fakultet, te stekla zvanje nastavnice predškolskog odgoja. Živi i stvara u Goleševu, nedaleko Barbana. Članica je Hrvatskog sabora kulture i dobitnica priznanja 2018. godine kao zavičajna pjesnikinja. Piše poeziju, haiku i kratke priče na čakavskom dijalektu i hrvatskom književnom jeziku. Članica je udruge Kultura snova iz Zagreba i još nekoliko udruga koje okupljaju pisce i pjesnike. Sudjeluje na brojnim pjesničkim susretima diljem Hrvatske i u inozemstvu. Poeziju je počela objavljivati 2016. godine. Prvu samostalnu zbirku na čakavskom dijalektu *Škatula ud spomeni* objavila je 2018. godine. Do sada su joj pjesme, kratke priče i haiku objavljeni u 43 zajedničke zbirke.

POVENČICA

Zagledala san je na busu slavlje,
po njojen crlenen životu
črne pike lipo su se laščile,
po suren listu mala povenčica
zgoron pak zdolon je hodila i vrtuljala
kako da ne zna kamo bi pošla.

Užanca je bila na ruku je vrć
pak njoj spotiha govorit:
“Lipa povenčica, povi mi povi
s kud je moj mladi?”

Una bi malo po ruki hodila,
sve po prsti te šahljala
kad njoj se je zaparalo
na lakih kreli uhip nikamo zletila.

Mora si napro navr imat
na ki kraj će poletit,
za njon gledat i se šperat
da će povenčica uganat
skud će kakov lipi mladić kapitat.

PREZ STRAHA

Čovik moj,
nimaj strah
tvoj će te deštin
vajka čekat,
digni glavu
naprid moraš hodit,
življenje neće
smiron stat
i vajk će ti ništo
novega uhartat.

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ

Rođena je 06.05.1998. godine u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju školu u Pazinskom kolegiju, smjer klasične gimnazije. Od svoje desete godine članica je KUD-a Barban u plesnoj i recitatorskoj sekciji, a kreativnost izražava i kroz ručni rad. Pisati je započela vrlo rano, a za svoj osamnaesti rođendan izdala je samostalnu zbirku pjesama *Mrež oblaki* (2016.). Pjesme su joj objavljene u maloj antologiji Pazinskog kolegija *Žavajon*, u zavičajnom rječniku učenika Pazinskog kolegija *Besidarnik*, u časopisu hrvatske književnosti *Kaj*, te u zajedničkim zbirkama *Verši na šterni*, *Susret riječi* Bedekovčina i *Beside u jatu* (2012.-2019.). Živi u Goleševu kraj Barbana.

VAJK ZNAŠ NUMER..

Stile smo skupa
svit ubrnut..
svaki kušćić po svoju
prevrnut..

Svašta smo pensale,
ma smo pensire
kambijale..

Je bilo kako je
imalo za bit
ili kako
smo puštile učinit..

Više ni o ten
nanki za čakulat..

Želin ti reć samo
da kad rabi,
vajk znaš numer
ki moreš zvat.

JATO

Par lastavic.., kakov repčić,
katar kad i ki kosić,
par ovčaric,
more bit i kakovi bojži petešić..

Ne porta od kud je doletila..
samo da je u to lipo jato
doletila..

I sve su lipе..
I sve se štimaju..
Magari svaka po svoje
kušeljaju..

I već deseti put
i Ta lipa kumpanija
je sletila...

Svaka da svoje verše
povi..
S tima drugima
malo da se veseli..

CAROL MIRKOVIĆ

Rođena je 17.08.2000. godine u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju Školu za turizam, ugostiteljstvo i trgovinu u Puli. Članica je KUD-a Barban. Voli pisati pjesme na zavičajnom govoru i recitirati. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2019.). Živi na Punteri.

MEDEŽIJA

nikega su samo kinini
medežija
nikemu pomore anki
rakija
moja baba si kamamilu vrže
ča god da je peče eli strže
a kad brat velu febru ima
mat mu kumpire u bičve riva
za kašalj se kakov sirup skuha
pero pomore anki domaća juha
niki ima straha ud uvega i unega
pak na kraju nič ud svega tega
pomore ča pomore
ma za me je najbolje
naša Istra, sunce i more

DANIEL NAČINOVIĆ

Rođen je 29. siječnja 1952. godine u Labinu, a porijeklom je iz Sutivanca. Pjesnik, prozaik, esejist, novinar, prevoditelj (s talijanskog, francuskog i slovenskog na hrvatski i s hrvatskog na talijanski). Jedan je od najistaknutijih suvremenih hrvatskih književnika srednje generacije i među vodećim živućim pjesnicima istarskog književnog kruga. Bavi se i ilustracijom, slikarstvom i glazbom. Prvom knjigom pjesama - *Tu i tamo nedjelja* - javio se 1976. godine. Izborom poezije i proze *Blagoslov barke* uvršten u ediciju Čakavskog sabora *Istra kroz stoljeća* (XII. kolo, 2007.); njegovi su čakavski stihovi iz knjigâ sabrani u florilegiju *Čakavski versi* (2009.). Biobibliografska knjiga, uz kritičke osvrtne, razgovor i autorove interpretacije stihova (DVD), *Daniel Načinović – Književni portret*, objavljena je 2018. Najnovija knjiga stihova: *Akordature* (2020.). Član Društva hrvatskih književnika. Živi u Puli.

JEDAN HIP

Litnji dan.
Sunce luštriva postole.
Litnji dan.
Osa
na boci od coca-cole.

Skakavac
s mobitela
skače na rubidu.

Junak je na konja skočija;
koplje visoko je zdiga,
zadija je
jušto u sridu.

BOŽIĆNO VRIME

Ja, više je suz – bi reć – nego smiha.
Od sake malicije zmišanega griha
u toj našoj sprti ča h zvidami grê...

Ma je i ufanje tu na oštroj slami
i plamik u oku ča za nas gorî.
I govori da je ljubav Bojža jača
i od svake smrti,
da u sakin srcu
ljuden dobre volje
u božićnin svitlu
novi svit zorî.

Božićno vrime,
ti s nami zustàj!
Oj, vrime božićno,
dobrotu nan daj!

ANA PAUS

Rođena je 5.08.2001. godine u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu. Učenica je 4. razreda Ekonomske škole u Puli. Članica je KUD-a Barban. U slobodno vrijeme bavi se plesom te voli pisati i čitati čakavštinu. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbkama *Beside u jatu* (2016.-2019.). Živi u Orihi.

I DA SE SVE FRMA

Ni nebo
Ni more,
Ni smih
Ni suze,
To ti nidan ne more uzet

I da se sve frma
Tvoji sanji
Tvoji pensiri
I sve ča u sebi nosiš
Vajk je s tobon

I jena lipa besida
Ku drugemu daš
I prez taknut
Dušu stepli

MARKO PEKICA

Rođen je 20.03.1943. godine u barbanskim Šajinima. Novinar, pisac i pjesnik, scenarist, umjetnički fotograf, režiser, profesor i gost predavač na 12 hrvatskih fakulteta s temama iz područja komunikologije, marketinga i odnosa s javnošću. Po zvanju je magistar edukacije suvremenog hrvatskog jezika i komparativne književnosti, a specijalizirao se u komunikologiji i PR edukaciji (1980. g.). Režirao je više od 150 propagandnih filmova i reportaža te preko 300 radio poruka. Udruženje propagandista Hrvatske proglasilo ga je komunikologom godine; na kongresu IAA-a u Barceloni 1992. g. izabran je u *World Council* među 40 najvećih svjetskih uglednika iz područja komunikologije; idejni je otac i prvi direktor JFTK-a u Portorožu 1984. g.; *No limit festival*, 2007. godine u Sarajevu, uvrstio ga je među 6 najpoznatijih komunikologa regije, a DEPH ga je 2010. g. nagradio posebnim priznanjem za doprinos razvoju marketinške struke u Hrvatskoj i regiji. Dobitnik je brojnih nagrada za filmska i radijska ostvarenja u New Yorku, Cannesu, Portorožu, Zagrebu, Beogradu itd. Posebno je ponosan na rad u časopisima *Zvono* i *Epoha* – izvršni urednik. Poeziju piše na čakavskom narječju, a do sada je svoje pjesme objavio u Hrvatskoj, u časopisima *Epoha* i *Hrvatsko slovo*, zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2019.), zbornicima *Matice Hrvatske*, *Ogranak Umag* (2012.-2014.), i u SAD-u, u antologiji svjetske poezije na engleskom jeziku *The Enchantment of Memory (International Library of Poetry*, 2001.). Godine 2015. objavio je svoj prvi literarni CD pod naslovom *Istro mila moja, lipa mati moja*, a 2016. godine zbirku pjesama pod istim naslovom. Nedavno mu je iz tiska izašla druga samostalna zbirka pjesama pod naslovom *Kadi su vni dani*.

BESIDE U JATU

Dan za danon, šetimana za šetimanon,
mísec za misecon, lito za liton
i eko nas već u deseten litu!
Ljudi moji, morete virovati
da je već deset lit pasalo
od kad smo prvi korak učinili,
od kad smo prohodili.
To je već veri jubilej,
denas slavimo naše Beside u jatu.
Denas slavimo naš rodni kraj,
naše navade, našu tradiciju,
našu kulturu, naše najdraže ča
i napaćene živote naših starijih
ki su nas zgojili i sve vo ča imamo sačuvali.
Neka samo zvona u slavu naših Besid zvone!
Neka samo roženice, mišnice i harmonike svire
i neka našu lipu i najdražu Istru srićnu čine!
Denas kada je deset lit zad nas,
kuntenti moremo biti:
lipo delo smo učinili,
naš teštamenat i našu dotu
svojen narodu smo darovali.
Beside u jatu
za vajka će rišpetane, čuvane i štimane biti.
Kako najstariji mid vami,
pretelji moji, narode moj, dica moja,
lipo vas molin i dalje čuvajte
naše korine, naše korte, naše navade
i nikada nemojte naše lipe Beside i
naše najdraže ča zabiti!

ISTRIJANSKE GROTE

Trde su naše istrijanske grote
 da trže ne moru biti.
 Imamo hi malih i velikih,
 a imamo i letice.
 Nike su velike i visoke,
 nike glatke i široke,
 nike su pod zemljon zakopane i
 samo he matika, pikun
 ili vrganj moru najti.
 Nike su bile kako snig,
 nike sure i pune školj.
 Po njih san bos hodija,
 po njima san skaka,
 na njima san sidija, leža, počiva i ljubija.
 Z grote na grotu cili život san skaka.
 Z grotami san si hižu, tezu, šternu,
 lušijeru i kažun uzida.
 Drage su mi, da mi draže ne moru biti,
 naše trde istrijanske grote.

STARA HIŽA

Na kraj sela
sama stoji,
dane i lita broji.
U njoj više ninega ni.
Vrata i brkuni su zaprti.
Nike laštre na brkuni su razbijene.
Brkunade vitri zapiru i dopiru.
Z dimnjaka dima više ni.
U kortu tužan, sam i žalosan stojin
i u sebi lita i lita vrtin.
Srce mi puška, duša plače,
virovati ne moren
da je moja draga, najdraža hiža,
od svih napuštena.
Hižo moja, sričo moja,
ne znan kad ću joped h tebi dojt!
Znaš da su i meni dani odbrojani,
ma se šperan da ću te još kakov put viditi.
Čuvaj mi se i ne plači!
Ako više ne dojden,
znaj da san te vajka volija
i u srcu kako najliplji rikordo nosija!

ELIA PEKICA PAGON

Rođena je 16.09.1971. godine u Zagrebu. Hrvatska pjesnikinja, publicistica, marketinška stručnjakinja i umjetnička fotografkinja, magistrica edukacije. Kći je hrvatskog međunarodno poznatog komunikologa Marka Pekice, rođenog u barbanskim Šajinima. U Zagrebu je završila osnovno, srednje i fakultetsko obrazovanje (studij engleskog i talijanskog jezika i književnosti). Završila je i poslijediplomski studij amerikanistike. Usavršavala se u Italiji i Velikoj Britaniji. Po završetku studija radila je za više multinacionalnih kompanija, gdje je obnašala dužnost direktorice marketinga i prodaje, te vodila odnose s javnošću. Kasnije je uspješno vodila privatne marketinške agencije. Glavna je urednica *Zvona*, časopisa za marketing u praksi. Osim na hrvatskom, piše i na engleskom jeziku, a poeziju piše od rane mladosti. Do sada je objavila tri zbirke pjesama: *Sama* (1998.), *U podnožju neba* (1999.) i *Ljubavne pjesme* (1999.). Poeziju je objavljivala u časopisu za književnost i umjetnost *Glasje*, tjedniku za kulturu *Hrvatsko slovo*, književno-povijesnim zbornicima Matice hrvatske, Ogranka Umag, te u SAD-u, u više antologija svjetske poezije na engleskom jeziku. Piše i prozu. Do sada je objavila tri knjige eseja: *Globalno usijanje* (2008.), *Manifest humanosti* (2015.) i *Oči našeg vremena* (2015., 2016.) te svoje najopsežnije djelo (1147 stranica) pod nazivom *Na Diogenuvu putu* (2010.; knjiga intervjuja s istaknutim ljudima iz raznih područja ljudskih djelatnosti). Najnoviju je knjigu napisala na engleskom jeziku: *The Wisdom of Aramis* (2018., izdana i u SAD-u). U veljači ove godine pokrenula je portal za kulturu komuniciranja *Epoha*, kojem je i glavna urednica.

VAL

More nas je vidilo.
Ono zna šakret razbijenega vala.
Namignulo nan je i zamučalo.
U dimboku škafu poslalo
kamičić domišljanji
na nas dva.
More nas je vidilo.
Ono zna šakret razbijenega vala.
I vajka,
kad me pokrije val,
zapiren oči
i joped bin sve
za to mučanje dala,
za ti vrisak
razlomljenega vala.

POLI MAŠE

Svaku nedilju moja fameja,
moji pretelji, moji susedi
i moji zrmani
prid oltaron naše crikve kleče,
ruke božice drže
i dragen Bogu se mole.
Zuz kantu i bukaletu,
pokle maše,
vrime vreda naprid gre.
Sunce se već pomalo kaliva,
zvona složno povečerje zvone.
Dan spati gre.
U hižah ud grote
sviće i ognji sve slabije gore.
Svitla se gase.
Oči pomalo zapiru.
I moje srce,
steši kuntento,
spati gre.

BARTOL PEREŠA

Ivan Neruda

Rođen je 24.08.1945. godine u Bičići (otac Barbanac - Vicalja, majka Roverka - Kadeta). Osnovnu školu pohađao je u Šajini, a srednju školu, elektro smjera, i majstorsku školu završio je u Puli, gdje i danas živi. Živio je i u Amsterdamu. Studirao je ekonomiju. Poslovni je čovjek, izumitelj i pjesnik. Dugogodišnji vlasnik elektro-obrta i vlasnik prvog privatnog poduzeća u Puli. Bavi se izumima i inovacijama. Vlasnik je kućne radinosti osobnih inovacijskih proizvoda s kojima je postigao, na svjetskim izložbama inovacija, značajna priznanja. Poezijom se bavi od djetinjstva. Svoje pjesme potpisuje pseudonimom Ivan Neruda. Pjesme su mu objavljene u nekoliko zajedničkih zbirki pjesama Literarnog kluba Uljanik i susreta *Verši na šterni*, kao i zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2019.).

DIANA

Spametin se Diane iz Vrnjačke banje,
kad je z vozom došla u Pulu,
put je zapelja u Šijansku šumu.
Tamo je upoznala Ivana Nerudu.
Ljubav se zgodala, to je bija dar od boga,
tu lipotu ni poeta zapisati ne bi moga.
Naša njoj je na srcu tanku žicu,
skršija je kako malu žbicu.
Zavolila ga je jako, z dnola duše,
pokle ni znala s kuda vitar puše.
Bilo je lipote u ljubavi, ma i strasti,
srce njoje debulino moralo je pasti.
Velike ljubavi, to su pusti sanji,
ugasnu vreda kako na vitru svića.
Ljubav kada zgori, fini lipota i srića.

ZVIZDE

Ljubav me je mučila i hitala doli,
zadivala me jušto tamo kadi boli.
Para san da je ljubav najveća sreća,
gledan oko sebe, svaka zvizda je veća.

Misečina kaživala mi je put do toga tila,
sliku motan od dragosti, prelipa si bila.
Lipo mi je s tobom, vajka ćeš mi ostati draga,
srce govori, meritaš se ponesti priko praga.

Zajno smo se zavolili, od ninega nećemo kriti,
voliti ćemo se, sve dok će naša srca radost piti.
Naša ljubav došla je z vedra neba, dar od boga,
tu lipotu ni poeta nikad zapisati ne bi moga.

Sada znamo da niš na svitu, ni zvizde nisu veće.
Prave ljubavi su ritke, od nje ne najdeš veće sreće.
Kušali smo ljubav našu, pili svu dragost i lipotu,
zvizde su se poklopile, to su bili lipi dani u životu.

NENSI PEREŠA LICUL

Rođena je u Puli 1983. godine Djetinjstvo provela u Šajini. Živi u Puli. Završila Opću Gimnaziju te Filozofski fakultet u Rijeci, odsjek za kroatistiku. Profesorica je hrvatskog jezika i književnosti. Bavi se novinarstvom i piše za jedan portal. Radila kao urednica informativnog programa regionalne televizije. Autorica je nekoliko dokumentaraca. Prozu i poeziju započela pisati kao djevojčica. Prije 13 godina počela sudjelovati na susretima pjesnika, pa su tako njene pjesme uvrštene u zajedničke zbirke *Verši na šterni* u Vižinadi i *Beside u jatu* u Barbanu, u knjizi *Barbarizam u barbanskim Šajinima*, te ERATO '04, kada dobiva priznanje Međunarodnog instituta za književnost za doprinos književno - umjetničkom stvaralaštvu u Republici Hrvatskoj.

KORONA

Zapleli se u svoje mriže;
tobože ribari,
a nikad mriže hitali.

To lito da ćemo provati.
Sve, za ribu ćepati.

Ni pošlo kako smo pensali.
Sami sebe upeškali.

Sad smo kuntenti i z udicon
ča nas bode u lačne jazike.

Zaspali u mrižah
ke smo se vadili hitati.
Zavolili svoje križe.
Regulali svoje hiže
i prage.

Zaparti z vrimenon.
Pomireni z sudbinon.

Premalo ljudi da kapimo
kadi smo žbaljali.

Ustali smo
na veliko mali.

SVE PASIVA

Rože su bile divlje,
liplje.
Kad je tata protivna roštilj
u rajju,
na dnu korta,
u maju.

Ni bilo zidića ni pituna.
Rože su resle kako su stile,
od vrati do partuna.

Ivančice i majnice.
Trava puna male kamilice.
Nepokošena.
Spašena.

Život je bija meklji nego sad.
Kad je tata peka roštilj,
u našem kortu.
Kuntenat i mlad.

DAMIR PLETIKOS KOROMAN

Rođen je 25.10.1963. godine u Puli, a djetinjstvo je proveo u selu Bateli kraj Prnjani na Barbaštini. Osnovnu školu je završio u Barbanu. Aktivan je član karnevalske grupe *Veli Vrh-Valmade* od 2004. godine, za koju je do sada napisao 8 pjesama, koje su i uglazbljene. Predsjednik je *Udruge očuvanja domaće beside i maškara Puljštine* 2013. Idejni je začetnik karnevalske povorke u Puli, organizator prvog *Pulskog karnevala* 2015. godine, te idejni začetnik i organizator *Velovrške balinjerade* 2017. godine. Radovi su mu objavljeni u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2019.), *Verši na šterni* (2012.), te u zbirci „*More na dlanu*“ (2016.). Učesnik je pjesničke večeri *Krčke besede* (2017.). Radovi su mu zabilježeni i u zbirci *Teov put do prvog koraka 2* i na *Krčkom portalu*.

SUSED BEPO I LAMBRETA

Ima san ja suseda Bepu,
žgajo je veliki bija,
aš svojon je lambreton
vajka nikamo hodija.

Cilu Istru sused Bepo
z lambreton je ubaša,
sve dokle ženu si Milenu
ni u Sutivancu naša.

Z vrimenon je Bepo sebi
prkura vituru,
lambreta je ustala
još samo za figuru.

Sad z vituron Bepo je hodija
a lambretu si je zapuštija,
nudi je je svima
ma nidan ni je stija.

Ča je dalje vrime hodilo
sve manje mu je do lambrete bilo,
mu zapačivala je više
nego od koristi bila.

Upali Bepo je lambretu i
š njon na Babićovac ša,
je hiti je u školju od pamparota
i se je doma na noge torna.

LIPA SI MI ISTRO

Sve tvoje boške i patoki
i po njivah lipo cviče,
to slika je od moga kraja,
slika moga zavičaja.
Svi ti stari baladuri
u hladu su od malvazije,
z lipin cvičon na bankinah,
od bašelka i garoful,
arbarože, mažurane i rumenije.

Istro moja,
svi ti tvoji suhozidi i
prelipi tvoji kažuni,
u kamiku sklešeni
na starim hižami barkuni!

Na tin lipin starin baladuri
još vajk se čuju lipe kante,
kad zasvire roženice
naše istrijanke kante.

Lipa si mi, Istro ti,
od Učke do Lima,
od Pule priko Barbana
valje do Plomina!

Lipa si mi, Istro ti, i
svaka tvoja vala,
od Pule priko Bala,
pak sve do Antenala!

ĐILDO PLIŠKO

Rođen je 9.11.1949. godine u selu Belavići, današnja Općina Marčana. Ekonomist je turističkog smjera i radi u poduzeću Arenaturist u Puli. Od 1972. do nedavno, bio je stalni suradnik Pučkog učilišta iz Pule, kao predavač predmeta Kuharstvo. Prve je pjesme napisao na ličkome ratištu 1993./94., gdje je bio zapovjednik satnije. Te su pjesme objavljene u *Hrvatskom vojniku*, *Listu ČA* i knjižici izdanoj povodom 10. obljetnice *1. Domobranske bojne iz Pule*. Pjesme su mu objavljene i u zbirci pjesama Literarnog kluba Uljanik *Plamikaju beside* (2002.), zbirkama *Verši na šterni*, zbirkama *Beside u jatu* (2013.-2019.), a objavio je i samostalnu zbirku pjesama *U verše spleteno* (2006.).

ARMONIKA

Još kako mali san stija armoniku,
su rekli čekaj tetu Veroniku.
Kad ona dojde iz Francuske,
doneš će armoniku bolju od ruske.

Sigurno ću je dobiti za bermu,
finija san katakizam i sta u fermu.
Doša je jedan čovik s triještinom,
je bija pretelj z mojon strinom.

Za bermu san dobija lipu uru,
armonika je pošla na buru.
Pokle su mi bili lonac i padela,
vajak san pokle podne dela.

Kad san pošla za šefa i direkture,
ima san po glavi druge manure.
Sad kad dojden u moje selo,
slušan kako sviri sused Anđelo.

Ja samo tarankan, a on sviri,
zajno mi se srce i duša smiri.
Anđelo sviri i usnu armoniku,
a ja se domislin na tetu Veroniku.

BURA

Ko je jaka, črna ili sura,
samo neka nan puše bura.
Kad je tramontana eli jugo,
ni ud telca ni dobro šugo.
Usuši mrs, slaninu i pršute,
a nikad zapre i nike pute.

Neka zapre trajekte i moste,
da malo prene turiste i goste.
Ni lipljega vitra od bure,
u marču dojde u tri ture.
Lipo je da imamo Franu i Juru,
ma bog nan je da i našu buru.

UD MARČA I KI ZNA DO KAD

Govorin materi da je došla korona na vrata,
kad ni volja delati tebe ni tvoga brata.
Nimamo tu korunu, to je bolest iz Kine,
samo ti viruj u to, lipi moj sine!

Dica nan gredu vanka, a medigi u politiku,
ustati ćemo samo na kruhu i mliku.
Ma je korona došla i u Taliju,
kako je regulati, pitaj Milotića i Nadiju.
Oni su počistili korune i boške,
sve svoje, ma i ud babe Foške.

Rivala je korona i u Hrvatsku,
dobro da si mi nabavija onu masku.
Ne smimo se bukivati i rukovati,
sad ćemo se samo kopunati.
Srićno ljudima, a posebno ženam!
Ja vajk samo naprid gledan.

ROBERTINO RAJKOVIĆ

Rođen je 25.04.1965. godine u Vinežu. Supruga mu je barban-skoga porijekla iz Rebići. Glazbenik je, a po struci pomorski strojar. Oženjen je i otac troje odrasle djece. Prvu pjesme napisao je 1988. godine, dok je plovio. Piše na labinjonske čakavice i na čakavštini, na talijanskom jeziku i standardnom književnom jeziku. Pjesme su mu objavljene u raznim zajedničkim zbirkama.

MALIN NA BLAZU

Ki zna
foši je pesto lit vrtija,
dok ni svoje učinja!?
Ustala je samo hiža,
ko se tako more zvati.
Barkuni su sada škulje,
nima više ni vrati.
Srića da su u zide
uzidali rakljansku stinu,
pak još stoje,
da još i oni spod vode ne finu.
Did mi je povida
da se domišlja kako je z ocen
na vrulji bačve pra,
a dohajali su tu ljudi z svih kraji.
Žito na vozu su z blagon dopeljali,
u muku bilu žito mlili,
od muke bile kruh misili.
Danas...
od svega je samo bistra voda ustala.
Ni više ljudi, ni malina...
I kad nan dica vide po gradu
da na butigi Mlinar piše,
domisliti će se uve štorije o Blazu
i užance ke ni više.

DARIJA ROJNIĆ (1936. – 2019.)

Rođena je 17.10.1936. godine. u Krnici (rođ. Blašković). Osnovnu školu završila je u Krnici, a u Puli srednju trgovačku školu. Udala se 1956. godine. za Matu Rojnića iz Bateli i živjela kraće vrijeme na Barbanštini. U braku je dobila dvije kćerke, koje s obiteljima žive u Puli. Radila je u brojnim pulskim trgovinama, a nakon umirovljenja, intenzivnije je počela pisati pjesme. Kao članica *Kluba 50 plus Veli Vrh*, rado je čitala svoje pjesme na zajedničkim izletima i druženjima. Godine 2016. prvi puta je sudjelovala na pjesničkom susretu *Beside u jatu* u Barbanu i prvi su puta objavljene njezine pjesme. Ohrabrena time, u listopadu 2016. objavljuje prvu vlastitu čakavsku zbirku pjesama *Čerišnja*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2017.-2019.). U listopadu 2019. godine preminula je u Puli, a njezina je obitelj dostavila neobjavljene pjesme za ovogodišnje *Beside u jatu*.

ZADNJE BESIDE

U suzi mićoj,
fermanoj u oku,
držčeća ruka prez force.
Meki i topli prsti he stišču,
...zadnje beside.

Fala, san rekla,
prez da hi čujen,
za sve ča si me navadila,
za sve ča si mi dala!

Zadnje beside su kako i prve,
ostaju za vajka.

MARIJA ROJNIĆ

Rođena je 22.01.1970. godine u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju medicinsku školu u Puli. Godine 1995. diplomirala je na Višoj medicinskoj školi u Rijeci, a 1996. na Pedagoškom fakultetu u Puli i stekla zvanje nastavnika. Od 1998. zaposlena je u Općoj bolnici Pula kao viša medicinska sestra. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2019.), prvoj antologiji facebook pjesnika (2014.) i zbirci *More na dlanu* (2014.). Sudjelovala na mnogobrojnim susretima pjesnika, kantadura i svirača diljem Istre. Živi u selu Orihi.

KRMA

Cilo se je lito kosilo, grabljalo
i doma seno peljalo
da bi se blagu imalo
ča dati za isti
Po liti si hi vanka gonija
a po zimi si u štali krmija
Kad je zima bila,
daž pada i snig meja
nisi hi vanka zajeja
Krma je suha morala biti
ko ne je blago ni stilo isti
Za zimu si mora
ča više krme prontati
da biš njin ima
ča za isti dati

ŠKODA

Čovik se muči
ore, kopa, sije i sadi
prez frmati
A kad dojde štajun za brati
dojdu oni vrazi
sve to ruvinaju,
zvragaju, speštaju,
poje i sfrkičaju
Ne pušte niš
za gospodara
ki je z liti
već na kraju

NINA ROJNIĆ

Rođena je 14.08.1998. godine u Rijeci. Završila je prirodoslovno-matematičku gimnaziju u Puli, a sada je studentica treće godine na stručnom studiju predškolskog odgoja Sveučilišta Jurja Dobrile u Puli. Članica je literarno-recitacijske sekcije KUD-a Barban. Radovi su joj objavljeni u više zajedničkih zbirki *Beside u jatu*. Živi u Poljaki.

RUKA U RUKI, MIR...

Jedan mali kantunić,
Pravi je deštin.
Nikad su rože cvitale,
U zelenoj travi,
Pod zvizdami čakulale.

Ruka u ruki mir je dala,
Ma se je slabo kumpanjala
I ni čuda durala.
Kad glas se je čuja,
Pasala je i ta ura.
Vrime je za drugu štoriju,
Drugi smih...

Ma oni mali kantunić,
Ča z rubidon je zaresa
I z paučinon se zamriža,
Još vajka živi
I na te pensa.

KATICA ŠPADA

Rođena je 21.06.1955. godine u Trebižatu, Bosna i Hercegovina. Djetinjstvo i mladost provela je u Žminju, gdje je završila osnovnu školu. Opću gimnaziju završila je u Rovinju, a Pedagošku akademiju u Puli, studijska grupa Hrvatski jezik i književnost - Talijanski jezik i književnost. Od 1977. godine živi s obitelji u zaseoku Kvarantija kraj Barban. Zaposlena je u Osnovnoj školi Jure Filipovića Barban kao učiteljica hrvatskoga jezika i književnosti. Osim redovne nastave, već godinama vodi Literarno-recitatorsku grupu i Dramsku radionicu te sa svojim učenicima redovno nastupa na školskim priredbama, ali i na raznim literarnim natjecanjima i smotrama. Njezini su učenici u dva navrata bili laureati natjecanja mladih pjesnika čakavaca *Di ča slaje zvoni* u Žminju. Svoje pjesme objavila je u više zajedničkih zbirki *Beside u jat*.

S TOBON

zvizde od sanj
u očih se luštre
beside su cviče
u srcu ča reste

štofnje tvoje
na križinah
drito kažu

nisan tuja ni suha
nisan prazna ni mrzla

tvoja san
i s tobon se
pod ruku
po tin putu
peljan

OD UČERA DO JUTRI

Danas oči zapire
 sprid jutri
 zač vidilo ni
 ča je učera znopako pošlo,
 kadi je moglo,
 da se je stilo,
 puntu staviti.

S čin će se pokriti
 kad mu danas
 od učera
 nima ča puštiti,
 kad mu ni postelju
 ni štabeli lancun ni prontalo,
 a kamoli mehki kušin,
 bizeri ubraz,
 oko dimboko
 ko fišo i drito
 u jutri
 gleda
 na misto pravo
 jušto za njega
 pronto.

POKORA

Lit nazad
čuda san besid
z usti pljukla.
Za sebe uprat
drugega ufendila
ne pensajuć
će li vonjat,
ću li svojon slinon drugega ušporkat,
će li mu na usta, nos ili ruke pasti,
će li se takati,
će li se neki zrigati.

Na njihov hrbat san hitila
nevolji svoje i nekuraj
pensajuć
da laglje će bit
nesriću svoju
s pljukaton na tujin ubrazu
pokrit.

San žbalj učinila i let već
nisan se još
(do sad na harti)
ninemu škužala.
Ča ćete, pretelji!
Neka Bog mi se
(forši i svi oni i vi)
jedan put još
smili.

Ko će laglje van bit uprostit
i h meni je
pljukata letila,
va čuda san je facolići otrla.

Ma, san i drugi ubraz ubrnula.

Za pokoru.

NIVES TROŠT

Rođena je 15.08.1957. godine u Puli. Iz Želiski je, udata u Prhate. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju ekonomsku i Višu ekonomsku u Puli. Bila je zaposlena u Tvornici vapna Most Raša 10 godina, a potom u SDK, ZAP-u i FINA-i. Aktivna je članica KUD-a Barban od njegova osnutka i voditeljica recitatorske grupe. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2019.).

MA, NE ZNAN...

Nikad san počela,
pak pensala.
Sada pensan,
pak počmen.
Sve manje rivan,
sve više pensan.
Da gren, eli frman?
I tako svaki dan
vrtin, ubračan, ravnan.
Pitan se, peljan drito?
Ma, ne znan..., pensan.

Antošnjak, 2020.

STISNI ME

Stisni me
da ne drhćen, da me ni strah,
da znan da si tu, da se topin od miline.

Stisni me
da zabin kako mi je ime,
dok noć krede danu ure,
dok zvizde blišće,
a misec otpire škure.

Stisni me
jako, jako, kako nikad,
da se nikad ne uhlade tepline
i da nas griju sve zime.

Stisni me!
Frma j leta i vrime!

Angušt, 2018.

ZVONA MOJE CRIKVE

Rano je,
ma nu, nu, čuj kako kampanaju!
To zvona moje crikve kantaju.
I brek se javlja,
peteh kokoše broji,
bura puše,
sunce škilji,
a ja ćutin...
Sigurno barba Martina
doma više ni.

Angušt, 2019.

LORETA UKOTA

Rođena je u Pazinu 1961. godine. Do udaje živi u Maretićima, a nakon toga u Glavanima, gdje radi kao knjigovođa. Pjesme piše od osnovne škole, koju je pohađala u Žminju, gdje su joj pjesme objavljene u *Čakavčićima*. Objavila je samostalnu zbirku pjesama *Lancuni na buri* (2003.). Nastupala je na *Veršima na šterni* u Vižinadi, a pjesme su joj objavljene u zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2019.) i u više časopisa. Piše na čakavštini i književnom jeziku.

ČUVARICE SRCA

*„Ja ću puva do nonee!
Ne ja ću, ja ću!“*

S punima grsti margaretic
Na zrušenem deblu spod zida u vrtlu
„Oli – ne oli, oli – ne oli, oli...“
Svu ljubav svita smo u rukah stiskale
Čuvarice moga srca
Moje MALE
I ja!

NA POSTELJI OD VEDRINE

Trudni dažlji, vitri i grmljavine
Skrežali su na nebeskoj postelji od vedrine

Skrila san se od njih h tebi
Da me svojim šijalon ugrneš
Stepliš noge i uhladiš bugance
Da se ćutin tvoja
Na tvojoj postelji kadi kraljuje vedrina

Moja bava na kraju dana
Moje sve
Moj Luidi

A ja tvoja Bepina...

PREZ BESID

Biš bi danas moje ime
Hipčić

I moje oči
Hipčić

I moje srce
Hipčić

I čigof si ćeš znat
Gršćica će mene u tebi zustat zavajka

Ča biš

Prez besid ću te pitat
Po zvizdah iz mojih oči
Ćeš znat

MLADI PJESNICI

Osnovne škole Jure Filipovića, Barban

Mentorica: Katica Špada

LANA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. godine u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. U školi je članica Dramske radionice, Vokalne grupe i Odbojke. Članica je *KUD-a Barban*. Vrijedna je učenica, rado čita, pleše, druži se s prijateljima. Živi u Prhati.

TRAVERŠA

Moja baba, kad kruh misi
traveršu okoli pasa
mora staviti.

Traveršu je staru imala,
ma ju je za novu
u fešti gambijala.

Njoja stara traverša
lipa je bila,
ma se je razderala.

Baba je nesrična bila
zač je najlipšu
traveršu zgubila.

NIKA BROSKVAR

Rođena je 6.4.2008. godine u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. U školi aktivno sudjeluje u više izvannastavnih aktivnosti: Dramska radionica, Pjevački zbor, Mladi informatičari i Odbojka. Članica je *KUD-a Barban*. Voli čitati, recitirati, literarno se izražavati u stihovima na barbanskoj čakavštini. Živi u Prhati.

ELENA BULIĆ

Rođena je 10.10.2008. g. u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. U školi je članica ovih izvannastavnih aktivnosti: Pjevački zbor, Odbojka, Vjeronaučna grupa, Mladi knjižničari, Mladi informatičari i Dramska radionica. Polaznica je Glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova* i članica Plesne skupine *Art dance* Pula. Voli plesati, pjevati, pisati pjesme i nastupati u igrokazima na školskim priredbama. Živi u Glavani.

AVANTASIA BUTKOVIĆ

Rođena je 15.2.2009. godine u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. U školi je član više izvannastavnih aktivnosti: Građanski odgoj, Dramska radionica, Mladi knjižničari, Vjeronaučna grupa i odbojka. U Dramskoj radionici ističe se aktivnim učešćem na školskim priredbama. Rado sudjeluje u projektima, voli čitati i pisati pjesme. Živi u Valići.

STARI PORTUN

Lipi stari portun
sprid moje hiže
u kortu stoji.
Korat zapire,
zide drži.

Z moje kamare
svaki ga dan gledan
i se čudin
koliko je rijav i star.

Moja prababa ga je
još uzdavna
dala načiniti.

Prababa je znala
koliko će stari portun
i hižu i korat
i svih nas
čuvati.

MARIN FILIPOVIĆ

Rođen je 30.9.2008. godine u Puli. Učenik je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. U školi je član Mladih informatičara, Dramske radionice i Nogometa. Pohađa i Glazbenu školu *Ivana Matetića Ronjgova*, a član je i KUD-a Barban. Živi u Frkeči.

SMRIKVA

U boški, na čistini,
smrikva na pol usušena,
je resla.

Nijenemu se ni piježala,
vajak je zaradi tega
rabijana bila.

Na njoj je
gnjizlo mičo
prez tiči ustalo.
Tukli su je vitri,
močili dažlji.

Jeno jutro,
ledenega sičnja,
čovik je doša
i smrikvu posika,
na ognjišće hitija
i hižu steplija.

NIKA KANCELAR

Rođena je 03.04.2006. godine u Puli. Učenica je 7. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Članica je *KUD-a Barban*, *Učeničke zadruge Smokvenjak* i *Barbanskih mažoretkinja*. Pjesme su joj prvi put objavljene u zajedničkoj zbirci *Beside u jatu*, 2018. godine. Voli se baviti sportom, plesati i boraviti u prirodi. Živi u Barbanu.

ZAŠTO JE TAKO FINILO

Sidin, pensan.
Zašto je moralo tako finit?
Nanke me pogleda ni.
Toliko me boli,
srce me steže,
stišće u prsi.

Svi mi reču, to će pasat,
a meni uplakane noći nimaju kraj.
Želin u škuremu bit,
nikad više svitla vidit.
Sad san bona, sad san slaba,
Umrit ću od jada.

MIHAEL KOROMAN

Rođen je 05.09.2008. godine u Puli. Učenik je 5. razreda OŠ *Jure Filipovića* Barban. U školi je član Dramske radionice. Pohada 4. razred Glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova*, a vrlo je aktivan u *KUD-u Barban* i to u folkloru, grupi svirača i grupi mladih kantadura. Živi u Prhati.

ČAKULASTA I FALJIVA

Reste, tanca i kanta
u boški jena smrikva.
Sviri čakulasta, hvaljiva.

Njoj je došla sraka,
gnjizlo učinila
u kin su se zlegli tići mići,
srakići.

To je smrikvi zivot
zavajk gambijalo
i razveselilo.

Se je imala s čin činiti
i faliti!

LUCIJA KRELJA

Rođena je 04.11.2006. godine u Puli. Učenica je 7. razreda OŠ *Jure Filipovića* Barban. Od 2. razreda osnovne škole, članica je folklorne, recitatorske i vokalne grupe *KUD-a Barban*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2019.) i *Kako će zvoni va Žminje* (2019.) Voli prirodu, životinje i druženje sa prijateljima. Živi u Hrboki.

LANA MATIKA

Rođena je 29.10.2008. godine u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. U školi je uključena u izvannastavne aktivnosti Pjevački zbor, Mladi informatičari, Dramska radionica i Mali vrtlari. Voli čitati i pisati pjesme te sudjelovati na školskim priredbama. Živi u Bičići.

ERIKA ŠČEVIĆ

Rođena je 2.5.2008. godine u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. Posebno se ističe u Dramskoj radionici izvannastavnih aktivosti. Rado pleše, glumi, recitira. Živi u Poljaki.

STEFANI TROŠT

Rođena je 16.4.2008. godine u Puli. Učenica je 5. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban. U školi je članica izvannastavnih aktivnosti Pjevački zbor, Dramska radionica, Vokalna grupa i Mladi knjižničari. Učlanjena je i u *KUD Barban*. Rado čita, pjeva, pleše i glumi u igrokazima. Živi u Trošti.

SRIĆA

Na buri se je
lelala.
Tići su po njoj skakljali
i kantali.

Jeno jutro
dica su je došla pobrati,
a ona je srićna bila
da će u ničigovu konobu rivati.

Od njojih bobic
će forcu rakiju učiniti,
a frišku smričku
svi ćemo piti.

NINA VALE

Rođena je 14.08.2005. godine u Puli. Učenica je 8. razreda Osnovne škole *Jure Filipovića* Barban i učenica 6. razreda Osnovne glazbene škole *Ivana Matetića Ronjgova* Pula – područni odjel Barban, gdje svira klavir. Članica je *KUD-a Barban* i djeluje u literarno-recitatorskoj i folklornoj sekciji. U školi je aktivna članica Pjevačkog školskog zbora. Glavni je ženski vokal u mladom barbanskom bendu *Napa Band*. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama pjesama *Beside u jatu* (2018.-2019.). Živi na Punteri.

KAZALO

Riječ urednika: DENIS KONTOŠIĆ, mag. educ	
Veselje u hudo vrime	5
Gost susreta i zbirke:	
DANIEL MOROHROVIĆ	11
Šinjora Raša	
Stotiša	
Vajkost	
Gosti susreta 2011. – 2019. godine	17
2011. RUDOLF UJČIĆ, <i>Pula</i>	18
Mikula Gologorički	
2012. NEDA MILENKOVSKI, <i>Labin</i>	20
Moje doma	
2013. PETAR ŠKUFLIĆ, <i>Pula</i>	22
Težak	
2013. VALTER MILOVAN Maer, <i>Pula</i>	24
niki šporki, topli daž je pada	
2014. ZDENKA VIŠKOVIĆ - VUKIĆ, <i>Pula</i>	26
Srećan nan Uzom 2020.	
2015. AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET, <i>Pula</i>	29
Lepi moj šlovek	
2016. TATJANA POKRAJACA - PAPUCCI, <i>Rovinjско Selo</i>	32
U nedilju jutro	
2017. SUZANA MUŠKOVIĆ, <i>Labin</i>	34
Zad manon hodiš	
2018. VLADIMIRO GAGLIARDI, <i>Pula</i>	36
Kinezi	
2019. NADA GALANT, <i>Žminj - Vidulini</i>	39
Posuojena pjesma	

Riječ pjesnika 2020.	41
MIRJANA BERNES GLAVINIĆ, <i>Jesolo (Italija)</i>	43
Snaga vire	
JASNA BULIĆ, <i>Vodnjan</i>	45
Sutivanac moj	
Istrijanski čovik	
AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET, <i>Pula</i>	48
Duša od kamika	
Pred tvojima vrati	
Kuščić raja	
DIJANA DOBRAN, <i>Šišan</i>	52
Noćas	
Vazan	
DRAGO DRAGUZET, <i>Pula</i>	55
Čuvat	
Istrijan	
"Koruna"	
NEVIA GLAVINIĆ, <i>Barban</i>	59
Kad žito zori	
Kuraj	
NADIA GRIPARIĆ, <i>Labin</i>	63
Pin	
Vrime biži	
ŽIVKA KANCIJANIĆ, <i>Vodnjan</i>	66
Nika dica	
Ma pak san ,,,	
Sve se modernalo	
ELIS KONOVIĆ, <i>Jurićev Kal</i>	70
Ko neš ti, ću ja	
Moje sve	
Mojen barbi u spomen	

DENIS KONTOŠIĆ, <i>Orihi - urednik zbirke</i>	75
Moje si more	
Dojdi mi	
Gnjizdo	
DIVNA KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	79
Mažurana	
Moje rabijano	
MARIO KONTOŠIĆ, <i>Pula</i>	82
Korona	
Svite moj kamo si pošā	
ANITA KOROMAN, <i>Prhati</i>	85
Kuma Zvana	
NEVIA KOŽLJAN, <i>Goleševo</i>	87
Povenčica	
Ča je čovik prez beside	
Prez straha	
DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ, <i>Goleševo</i>	91
Vajk znaš numer ..	
Na pijatu	
Jato	
CAROL MIRKOVIĆ, <i>Puntera</i>	95
Medežija	
DANIEL NAČINOVIĆ, <i>Pula</i>	97
Jedan hip	
Coronavirus	
Božićno vrime	
ANA PAUS, <i>Orihi</i>	101
I da se sve frma	
MARKO PEKICA, <i>Zagreb</i>	103
Beside u jatu	
Istrijanske grote	
Stara hiža	

ELIA PEKICA PAGON, <i>Zagreb</i>	107
Sanj	
Val	
Poli maše	
BARTOL PEREŠA (Ivan Neruda), <i>Pula</i>	111
Diana	
Naša mala fameja	
Zvizde	
NENSI PEREŠA LICUL, <i>Pula</i>	115
Korona	
Spomen	
Sve pasiva	
DAMIR PLETIKOS KOROMAN, <i>Pula</i>	119
Sused Bepo i Lambreta	
Lipa si mi Istro	
ĐILDO PLIŠKO, <i>Pula</i>	123
Armonika	
Bura	
Ud marča i ki zna do kad	
ROBERTINO RAJKOVIĆ, <i>Trget</i>	127
Malin na Blazu	
Trka na prstenac	
DARIJA ROJNIĆ (1936. - 2019.), <i>Pula</i>	130
Gospa	
Zadnje beside	
MARIJA ROJNIĆ, <i>Orihi</i>	133
Krma	
Bukaleta	
Škoda	
NINA ROJNIĆ, <i>Poljaki</i>	137
Ruka u ruki, mir ...	
KATICA ŠPADA, <i>Kvarantija</i>	139
S tobon	
Od učera do jutri	
Pokora	

NIVES TROŠT, <i>Prhati</i>	144
Ma, ne znan	
Stisni me	
Zvona moje crikve	
LORETA UKOTA, <i>Glavani</i>	148
Čuvarice srca	
Na postelji od vedrine	
Prez besid	
 MLADI PJESNICI Osnovne škole Jure Filipovića, Barban	
LANA BROSKVAR, <i>Prhati</i>	152
Traversša	
NIKA BROSKVAR, <i>Prhati</i>	154
Brajde	
ELENA BULIĆ, <i>Glavani</i>	156
Mačkare	
AVANTASIA BUTKOVIĆ, <i>Valići</i>	158
Stari portun	
MARIN FILIPOVIĆ, <i>Frkeči</i>	160
Smrikva	
NIKA KANCELAR, <i>Barban</i>	162
Zašto je tako finilo	
MIHAEL KOROMAN, <i>Prhati</i>	164
Čakulasta i faljiva	
LUCIJA KRELJA, <i>Hrboki</i>	166
Bura	
LANA MATIKA, <i>Bičići</i>	168
Đeloža smrikva	
ERIKA ŠČEVIĆ, <i>Poljaki</i>	170
Nisu je volili	
STEFANI TROŠT, <i>Trošti</i>	172
Sriča	
NINA VALE, <i>Puntera</i>	174
Dragi štajuni	

ISSN 1849-4331

9 771649 433993